

بدل شوی سری

لنډې کیسې

صديق الله بدر

WWW.SAMSODR.COM

Ketabton.com

کېس

نبي گل؛ چې له لرې وليدم، په منډه يې تر ما ځان راوړس او په سوې
ساه يې وويل: ((دوستانه! څنگه شوه؟))

- څه شی؟

- وئ هغه د کېس خبره.

ما ويل، چې وبه يې ځوروم، هېڅ مې ونه ويل، هغه مې له لاسه ونيو او
د هغه د کور پر خوا وځوئیدو. د چاي خښلو پر وخت نبي گل بيا خوله

خبرې ته جوړه کړه: ((دوستانه! ودې نه ويل، چې . . .))

ما خبره په نیمه کې ورغوڅه کړه: ((چې څه مې ونه ويل؟))

- هغه د کېس خبره دې؟

- د کوم کېس؟

نبي گل د چايو پيال په پرسرو او ږوله او ويې ويل: ((گوره! مه مې خوروه، که دې کار کړی وي، بېگانه يوه ښه مېلمستيا درکوم.))
 ما سترگې پرې وړبرگې کړې: ((که مې نه وي کړی، شرې خوبه مې نه؟))

نبي گل لږ چورتې غوندې شو، په نيولي انداز يې وويل: ((لکه چې نن هم کار ونه شو، خير زما د بخت مرغه له ازله په وزر ټپي دی، نور مه پسې گرځه، ډير مې سرگردانه کړې...))

نبي گل لاهغسې له ځانه سره بونگېده، ما يوه پاڼه له جيبه راويستله او ورو ورو مې ولوستله: ((د کابل د کمربند ټولو امنيتي پوستو ته! د راغلو اطلاعاتو له مخې يو تن د نبي گل په نامه، چې پلار يې سيد گل نومېږي، زموږ سرسخت مخالف دی. زموږ په ضد تبليغات کوي، بناء ټولو امنيتي ځايونو او پوستو ته خبر ورکوو، که دغه سړی مو ونيو عاجل يې گرفتار او زموږ په پټه يې راواستوي.))

نبي گل يو دم راتوپ کړ. په هوا کې يې کاغذ رانه واخيست او د سپين ږيرو په شان يې دعاگانې راته وکړې: ((کور دې ودان، خدای دې عزت درکړي، خدای دې خوشاله لره.))

له دې سره په خيزکو، تريکو شو او ځان يې ښه ستړی کړ. ما پرې غږ وکړ: ((نبي گله! زه درنه ځم.))

نبي گل مخامخ راته کېناست او په موسکو شونډو يې وويل: ((ځې؟!))
والله که قدم رانه واخلي، بېګاه به سره ښه ميله جوړوو، نور یاران هم
راغواړو.))

ما نه منله؛ خو ډیر راته ټینگ شو، مازیګر مهال له هغه سره ګډ خپل
کور ته لاړم. کور کې مې وویل، چې د شپې نه راځم. چې له کوره
راووتو، نبي گل وویل: ((دوسته! وډې نه ویل، چې دا کاغذ دې څنګه
واخیست؟))

- تا غوندې یو دوست لرم، بلا سړی دی، له ډیرو سرکاري خلکو او
قوماندانو سره پیژني، ورغلم. هغه ته مې وویل. هغه راسره د
قوماندان قرارګاه ته لاړ. ښه شو، چې په وخت ورغلو که نه نیم ساعت
وروسته به مو هندوستان کې غوښت.

نبي گل په تادی وویل: ((هغه څنګه؟))

- هغه داسې، چې قوماندان د علاج لپاره هند ته روان و او ویل یې،
چې کیدای شي میاشت دوه هلته پاتې شي. همدا درې په درې سره
ناست و، دا کاغذ زما دوست ولیکه او قوماندان خپله ټاپه پرې
ولګوله.

تیر ماښام زموږ دوه دوستان، چې مازیګر مو ورته خبر ورکړی و،
راغلل، شپه مو په خوشالۍ سره سبا کړه. سهار، چې له نبي گل نه
رخصتیدو، ورته مې وویل: ((پروګرام دې څنګه دی؟))

-بس، نن یو څه کارونه پاتې دي، هغه خلاصوم، سبا سهار د وخته روانیږم. پېښور کې به مې کار جوړ کم، چې اصلي ځای ته ورسیدم، لیک به درولېږم.

څه کم دوې میاشتې ورسته، یوه ورځ، چې دفتر ته ننوتم، ساتونکي راته وویل: ((پرون، چې کله تاسې کور ته لاړئ، یو سړی راغی، ستاسې پوښتنه یې کوله، ویل یې، چې تاته یې کوم خط راوړی.))
 ما په بیرته ترې وپوښتل: ((خط یې راوړی و، د چا خط؟))
 ساتونکي وویل: ((ویل یې، چې د نبي گل خط دی.))
 -خط یې درنه کړ؟

-نه، خو ویل یې، چې نن په لسو بجو بیا راځي.
 زه خپلې شعبي ته لاړم، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل. لس، یوولس شوې، خو سړی رامنځته شو. له شعبي ووتم او نیغ د ساتونکي پر خوا ورغلم. ساتونکي، چې زه ولیدم زما خواته یې لاس اوږد کړ او هغه سړي ته یې، چې مخامخ ورسره ولاړ و، وویل: ((هغه دی، سبCHAN خان په خپله راغی.))

سړی زما په لوري راوخوځید. شعبي ته مې بوتله کیناستو سره سم یې وویل: ((ستا کور مې ډیر ولټاوه، پیدا مې نه کړ. دوې ورځې هاخوا دیخوا وگرځیدم. دا ځای مې هم په ډیرو پوښتنو پیدا کړ.))
 له دې خبرو سره سړي له خپله جیبه یو بې پاکټه لیک راویست: ((دا خط نبي گل راکړی.))

لیک مې ترې واخیست، خو دې ته حیران وم، چې خلک له خارجه څنګه بې پاکته خط رالېږي.
چې لیک مې پرانیست، سړی مې وپوښت: ((کېس یې قبول شوی که نه؟))

داسې یې راته وکتل، لکه چې زما په خبره نه وي پوه شوی. بیا مې پوښتنه وکړه: ((تاسې په خارج کې سره یو ځای اوسېږئ؟))
هغه بې له ځنډه وویل: ((نه وروره! کوم خارج کې.))
له خپلې پوښتنې پښېمانه شوم، رښتیا د هغه رنګ خارج تللیو ته نه و ورته. ومې ویل: نو...

هغه راغبرګه کړه: ((همدلته ورسره ګډه اوسیدم، په یوه کوټه کې.))
ما ورته وویل: ((دلته څنګه، هغه لا دوه میاشتې مخکې تللی.))
سړی ډیر سترې ښکاریده، مخامخ یې راته وکتل: ((خط ولوله، هر څه به در معلوم شي.))

لیک مې ورو ورو له ځانه سره ولوست:
((ګرانه سبجان ځانه! سلامونه!))

دا مې څلورم لیک دی، چې درلیرم یې یا خونه دررسېږي او یا بې غوره شوی یې. په هغه سهار، چې ما حرکت وکړ، د پلچرخي د تلاشی په پوسته کې یې له موټره راکښته کړو. خلک یې جیب په جیب لټول، ما له ویرې هغه کاغذ له جیبه راوویست او په موتي کې مې ونیو. دې

شېبه کې یو سپاهی راباندې غږ وکړ: ((لاس دې رادیخوا کړه، څه دې پټه کړل.))

زه وارخطا شوم، ژبه مې بنده بنده شوه او خولې راباندې ماتې شوې، هغه زما له موتي کاغذ واخست، ښه شېبه یې له ځانه سره ولوست، بیا یې زه ټینگ له مټه ونيولم او خپل قوماندان ته یې وروستلم، قوماندان ته یې وویل: ((صاحب! دښمن مې نیولی. هه دا خط ولوله.)) هغوی ترمازیګره هلته وساتلم، یوڅه وهل یې هم راکړل، بیا یې د هماغه قوماندان بنديخانې ته راوستلم، چې کاغذ یې درته لیکلی و. دوی هم څو ورځې سرپه سرپه مړه خپته ووهلم.

دا دی دوی میاشتي کیږي، چې په بنديخانه کې پروت یم، زه که هرڅه وایم نه یې مني. د قوماندان راتګ ته انتظار دي. دوسته! د خدای په پار هرڅنګه، چې کیږي زما غم وخوره، که نه...))

۱۳۷۵

البوم

صابر د جلال اباد په اډه کې سورلی بنسکته کړه، نېغ يې د درېيم مکروريان لاره خپله کړه. څه ټوټه لاره يې لانه وه وهلي، چې موټر يې بېرته د ښار په لوري وگرځاوه او له ځانه سره يې وويل: ((يوه جمعه وروسته کور ته ځي، هغه هم خالي لاس!!))

ويې خنډل او بيا يې پر اکسلېټر پښه ټينگه کړه. په فروشگاه کې له موټره رابنسکته شو او له لنډ سوچ وروسته يې يو من بېروتي منې واخيستې، غوښتل يې موټر ته پورته شي، چې يونړی او از يې تر غوږ شو. شاته يې وکتل. يو گلالی ماشوم، چې د مور لاس يې په لاس کې نيولی و، دده د منو پلاستيک ته يې اشاره وکړه او خپل پلار ته يې وويل: ((ماته هغسې سړي منې واخله، هغه کاکا، چې اخيستي.))

د پلار په لاس کې يې د ارزانو شنو منو کڅوړه وه.

صابر موسک شو، یوه غټه مڼه یې له کڅوړې راواخیسته او هلک ته یې ورکړه. ښه شېبه یې په تګ تګ کې ماشوم وکتل، بیا موټر ته وخوت او د مکروریانو پر لار سپڅ شو.

په نیمه لار کې بیا له ځان سره لګیا شو: ((دا ځل شکر یې ته وایم، چې نور بس دی، دوه درې کاله وشول؛ سړی واده د اولاد لپاره کوي، اخ، چې اوس زموږ هم ماشوم وای، هغه موله ځان سره ښار ته راوستی او هرڅه یې، چې غوښتل، هغه مو ورته اخیستی.))

صابر په سوچ کې لاړ: ((نور بس دی، شکر یې مجبوروم، چې زما خبره ومنی. د ماشوم خندا وژړا، چې په کې نه وي، هغه به څه کوروي... که یې ونه مني؟))

یو سوړ اسویلی یې وکېښ: ((هو، که یې ونه مني؟ نه، نه! مني یې. یوه غټه تحفه به ورته واخلم، دا ځل به مې حتما خبره مني.))

له دې خبرې سره یې په بېرته د موټر مخ بېرته د ښار پر لوري وګرځاوه او په څو شېبو کې د سرای شهزاده په راسته کې د زرګریو د یو دکان مخې ته موټر ودراره. دکان ته په ننوتلو یې وویل: ((اشنا! یو ښکلی سیت راته وګوره، چې لږ غټ وي.))

زرګر په خندا وویل: ((یار! څه کوي؟ ورېندار خود سرو په سیند کې نه ډوبوي. بس دی ظالمه هره میاشت، یو شی نه یو شی ورته اخلي. د شراکت پیسې دې هم کرار کرار اسره ختمېږي.))

صابر موسک شو: ((اشناد بنځو خو همدا ایمان دی، پرېږده چې خوشاله وي.))

زرگر نور څه ونه ویل، په بېړه یې یو ښکلی سیټ هغه ته ورکړ: ((دا ښه شی دی، خو ډېر قیمت دی.))

صابر وخنډل، خو بڼه له لسزریز نوټونه یې ورته ونيول: ((په قیمت پسې یې گرځه مه. پاتې هغه د شراکت له پیسو وگرځوه.))

له محمود خان پله سره یوې پنډې ښځې غټ دپلومات بیک په لاس، ورته لاس ونيو. ده موټر ودراره، خو ژر یې بېرته چالان کړ. خو قدومه مخته ودرېد، بېرته لیورس د ښځې پر خوا راغی، ځان سره یې وویل: ((دا به ورسوم، یو غیران مې هم جیب کې پاتې نه شو، د سگریټو پیسې خو به راووځي.))

له ښځې سره نږدې یې موټر ودراره. ښځې د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه کړه، دپلومات بیک یې د څوکۍ پر سر کېښود او خپله په مخکینۍ سیټ کې له صابر سره کېناسته: ((استاد جان! ډېره سترې یم، زړو مکروریانو ته ځمه، د کرایې غم مه کوه.))

صابر ورته وویل: ((گوره! شاته کېنه، په طالبانو مې مه ډېوه.)) هغې د صابر په خبره غوږ ونه گراوه. صابر زړه نا زړه موټر چالان کړ. پنډې ښځې، زړو مکروریانو ته یې نږدې صابر ته وویل: ((هئ! ته یوه دقیقه همدلته بریک شه.))

صابر زړه کې خوشاله شو، چې ښځه به د شا سیټ ته ځي.

ښځه په بېړه ښکته شوه او د سرک تر غاړې یې پر دوو پلپوروان سړیو غږ وکړ: ((هئ! چپړې ځئ، ولې پرون ما ښام رانغلئ؟))
سړي دې ته ورنږدې شول، ورو ورو یې ورته څه وویل او ترې روان شول. ښځه هم په تادی موټر ته وخته.

زړو مکروریانو ته په رسېدو سره یې، صابر ته وویل: ((هغه منځني بلاک ته ځم.))

صابر موټر د بلاک له اولې زینې سره ودراره. ښځه ښکته شوه او ویې ویل: ((یوه دقیقه صبر وکړه، چې پیسې درته راوړم.))

خو ژر یې خبره بدله کړه: ((که نه ورځه! په پیسو څه کوي. پیسه داره سړی یې. دا د سرو غټ سیت وگوره، دا عالی منې، خو ته راته سترې ښکارې. راځه له ما سره، پیسې به دې هلته درکړم، یو څه دمه به هم وکړي.))

-نه، زه نه درځم، پیسې د کوم ماشوم په لاس راوړلېږه.

ښځې وربوز ونيو: ((د ما کره ماشوم نشته، که پیسې غواړې نو بیک مې درسره واخله او په ما پسې راشه، که نه په مخه دې ښه.))

صابر زړه نا زړه له موټر نه ښکته شو، دپلومات بیک یې واخیست او په ښځې پسې روان شو. دواړه په شپږم پوړ کې یو اپارتمان ته ننوتل. له ننوتو سره صابر پښه نیولی شو. خو ښځې له لاسه په زور راکش کړ، ورپې بند کړ. صابر د پنډې په خبره په یوه نسبتاً وړه کوټه کې، چې دفتر ته ورته وه، پر کوچ کېناست.

شاوخوا د ټولنو ته یې وکتل. پر د ټولنو ګرد چاپېرېر بند او نیمه
برېنډ عکسونه لګېدلي وو، د هغو په لیدو له خپله ځایه را ولاړ شو،
چې ووځي. ده له راولاړېدو سره ور خلاص شو او پنډه بنځه، چې د
پنځوسو کلونو په منګ معلومېده، په لوڅ سر، ځلېلي مخ او سرو ګړو
شونډه کوټې ته راننوته. صابر ته یې د بېرته ناستې وویل. صابر ونه
منله، خو پنډې سترګې پرې وربرګې کړې: ((کېنه! که نه شور جوړوم.
اوس، چې راغلی یې یو څه عیش خو وکړه.))

صابر ووېرېد، بې خوده پر کوچ کېناست او هېڅ یې هم ونه ویل. پنډې
په کوټه کې د یوې المارۍ له منځه د عکسونو یو البوم راواخیست، د
ده مخ ته یې کېښود: ((زه دې بلې کوټې ته سربنکاره کوم، ژر بېرته
راځم، ته په دوی کې یوه خوښه کړه.))

صابر ورته نږدې شو، چې ووځي خو ور بند و، بېرته راغی او زړه نا
زړه یې البوم پرانست. د یو دوه عکسونو په کتلو سره یې هغه بېرته
بند کړ: ((خدای د سپوږمۍ په شانتې بنځه راکړې، نه، نه! دا چټي
کار نه کوم، خو څه وکړم.))

تر څه شېبې سوچ له ځان سره لګیا شو: ((هم... له پنډې سره وعده
کوم، چې سبا راځم.))

صابر په همدې سوچ کې و، چې پنډه له یو بوتل فانتا او دوو
ګېلاسونو سره کوټې ته راننوته: ((خوښه دې کړه؟ ته رابنکاره کړه،
چې ذوق دې وګورم.))

ما کله هم دا کارونه نه دي کړي، اخر زه ولې دا کار وکړم، زه ښځه لرم، د سپوږمۍ په شان تې ښځه.

پنډې وربرګه شوه: ((څو یوه خوبښه نه کړې، له دې کوره نه شپې وتی. خامخا به یې خوبښوې که نه خو پوهېږې، چې څه کوم.))

صابر له ځان سره وویل: ((رسوايي به کوي، خلک به راخبر شي، مېرمن او خپلوان به مې خبر شي، رسوا به شم. نه، نه! ورسره منم.))

پر کوچ کېناست، البوم یې راپرانست، په البوم کې د شپږم عکس په لیدو یو دم ورپرېدېد: ((څه؟! نه، نه! دا نه شي کېدای... دا هغه نه ده.))

صابر خپلې سترګې وموښلې او بیا عکس ته ځیر شو: ((نه، نه! دا هغه نه شي کېدای... دا هغې ته ورته څوک ده... هو... هو هغې ته ورته... توبه توبه دا

څه بد فکر مې وکړ، خدایه ته مې وښې. دا هغه نه شي کېدای.))

پنډې پرې غږ وکړ: ((ته راکړه، دا څوک دې خوبښه کړه، چې خولې یې درباندي ماتې کړې.))

البوم یې له صابر نه واخیست او ورغبرګه یې کړه: ((او هو! قیامتي مال دې خوبښ کړی، خود به خولې درباندي ماتېږي، دا ښځه نه

ښاپیری ده، ټول په همدې پسې مړه مړه دي. ته هم همدا غواړې؟))

صابر په هماغه چرتي حالت کې ځواب ورکړ: ((هو! همدا غواړم، همدا شېبه، هغه د سرو زرو سیټ هم ورته ورکوم.))

پنډه موسکۍ شوه: ((هغه خو اوس نشته، تر غرمې دمخه تللې. دا به څنګه شي هغه هره هفته دوه درې ورځې رخصتي کوي، خو څه خیر ته

بل سبا راشه! مګر ګوره، چې ډک جیب راشې، د دې مرغۍ نرخ تر نورو لس چنده اوچت دی، ومې ویل که نه قیامتي ده.))
صابر په منډه له اپارتمان نه ووت. په لاره کې له ځان سره په ګډو وډو سر شو: ((نه، زما شکریه داسې نه شي کېدای. هغه مې په مئینتوب کړې ده، ټوله دنیا مې ترې څار کړې، هغه هم راسره مینه لري، ما د هغې په خاطر د واده په اوله هفته پلار او مور پرېښودل او د هغې په خوبه مې په درېیم مکروریانو کې ورته کور واخیست. نه، نه! هغه دا نه شي کېدای. هغه بل څوک ده.))

صابر په همدې فکرونو کې کور ته ورسېد. د زنگ تڼۍ یې کېکاږله. مېرمن یې په خوب وړو سترګو وړ پرانست. تر سترې مښي وروسته صابر نېغ د خوب کوټې ته لاړ، له لنډ سوچ وروسته یې په ډېره مینه د شکریې له ملا نه لاسونه تاو کړل: پوهېږې ما درته سیټ...))
خو شکریې یې خبره غوڅه کړه او لاسونه یې له خپلې ملا ایسته کړل: ((اوس خمله، زه لږه سترې یم، ته هم سترې ښکاري. بیا یوه اوونۍ کور کې اوسه چېرې مه ځه.))

تر نیمې شپې پورې صابر اړخ په اړخ اوښته رااوښته او د خپلو فکرونو په جنگ کې راګېر و. سهار وختي د خسر کور ته لاړ، هلته یې له نورو جلا خپل مشرانو یې ته یې ټوله کیسه وکړه. لومړی یې اوښی پرې په غوسه شو، یوه کلکه څپېړه یې ورکړه، خو وروسته یې ورسره ومنل، چې هغه کور ته ورسره لاړ شي.

د شپې صابر د پنبېمانۍ احساس وکړ، چې ولې یې خپل اوښی خبر کړ، که دا خبره درواغ وخبږي بیا به څه کوي؟ دی په همدې سوچونو کې و، چې شکریه یې خوا کې نږدې کېناسته او په ناز ناز یې وویل: ((پروښه مې هسې درسره ټوکه وکړه، ته خپل کار ته لاړ شه. دا غټ سیت، چې دې اخیستی پیسې خو یې باید ورکړې.))

صابر لکه، چې دا خبره یې هیڅ نه وي اورېدلې، په خندا وویل: ((شکریه جاني! یوه هیله...؟))

څه؟

ښه! دوه درې کاله وشول، نور بس دی. زړه مې غواړي، چې یو ماشوم ولرو. ته به هم له دې یوازېتوبه خلاصه شې.

شکریې پرې برېڅ وهل: ((پام! څلور کاله به نور هم دا خبرې نه کوي، ته لکه، چې نه غواړې زه ځوانه او ښایسته پاتې شم.))

صابر غوسې ونيو، خو هیڅ یې ونه ویل، پرستن یې په ځان راکش کړه: ((زه ویده کېږم، چې سبا د وخته بیا ځم.))

سهار وختي له کوره ووت. په ښار کې له څو ساعته اخوا دېخوا گرځېدو وروسته یې له خپل اوښي سره یو ځای د پنډې ښځې د کور لاره ونيوله.

پنډې ور پرانست او هغوی یې کور ته نن ایستل: ((او هو تاسو خو دوه یاست، پیسې مو هم دوه چنده کېږي.))

له دې خبرې سره یې هغوی هماغې کوټې ته وروستل، چې تېره ورځ یې صابر کېنولی و. له ناستې سره سم یې د قیامتې شهزادګۍ صفتونه راواخیستل. د پنډې لا په صفتونو خوله خلاصه وه، چې د وره له پرانستل کېدو سره د عطرو خوشبویي کوټې ته راننوته، په هغې پسې په رنگینو جامو کې یوه ښځه راننوته. د هغې له راننوتو سره پنډې وویل: ((زموږ د نجونو ملکه راغله...))

پنډه لا په خبرو لګیا وه، چې صابر له خپل بغل جیب نه زاړه اخبار کې نغښتې چارې راووېسته، خو اوښي یې لاس کلک ونيو او په بل لاس یې مخ ته له پرتې کڅوړې له ځان سره راوړی بوتل راووېست. شکریه د خپل ورور او خاوند په لیدو بې سیکه پر وره تکیه شوه او سترګې یې رډې رډې راووتې. په همدې شېبه کې ورور یې په ټول قوت د بوتل سر پرانست او ټول تېزاب یې د هغې پر مخ وشیندل.

+++

له پېښې کلونه وروسته اوس هم صابر کله کله د زړو مکروریانو پر هماغه لاره تېرېږي او د سرک تر غاړې د ناستې دروېزګرې پلو ته، چې مخ او غاړه یې په تېزابو سوزېدلي او په سترګو څه نه ویني، یوه نیمه روپۍ وراچوي او کله هم هسې ترې تېرېږي.

وری ۱۳۷۷

بدل شوی سړی

ترډېرو تېلفونونو او ټينگار وروسته يو وکیل راسره ومنله، چې د ځانگړې مرکې لپاره راپيو ته راشي.

له وعدې سره سم، يو ساعت وروسته، د پارلمان له ودانۍ نه لږڅه وړاندې له موټر نه ښکته شوم او وکیل صاحب ته مې زنگ وواهه. هغه ډېر ځنډ وروسته ځواب راکړ: ((څوک يې؟))

- وکیل صاحب! زه، هغه ژورنالست یم، تاسو ویلي وو، چې له موټر سره درېسې درشم.

- او هو! دا خو مې هېر و. زه خود یو وزیر صاحب کور ته راغلی یم.
- صاحب! زما او ستاسو مرکه...

هغه زما خبره پرې کړه: ((پسې گرځه مه، ځه یوه بله ورځ به درشم.))
- صاحب! دا ځانگړې مرکه ده.

- چې ځانگړې ده، وي دې، ځه قیامت خو نه رابښکته کېږي.
- نه! صاحب! وېښئ، ما دا نه غوښتل، چې تاسو خواشینی کړم.

- نو څه؟

- صاحب! خبره داسې ده، چې دغه مرکه باید دا نن وشي.

- چې نن ونه شي څه؟

- صاحب! تاسو خو پوهېږئ، چې...

- د تاسو ژورنالستانو هم څومره یاد دي، زه تلفون قطع کوم، ومې

ویل، چې وزیر صاحب سره ناست یم.

- صاحب...

- هلکه دا صاحب، صاحب پرېده، زه نه شم درتلی، بل څوک پیدا

کړه.

- صاحب! له ډېرو وکیل صاحبانو سره وغږېدم، خو څوک حاضر نه

شول، ویل یې، چې جلسې یې ډېرې مهمې دي او راتلی نه شي.

- نو زما یې څه!

- صاحب! هیله کوم. خیر دی له وزیر صاحب سره تر خبرو وروسته

راشئ.

- زه لکه، چې درته ښه او زگار ښکارم، زه نور کارونه هم لرم، نه شم

درتلی.

- وکیل صاحب هیله کوم.

- زما خبرې ته پام نه کوي او همدا وایې هیله کوم، هیله کوم، پرې

مې ږده، زه وزیر صاحب نه شم خپه کولی ...

په تلفون کې مې یو بل غږ تر غږ شو، خو سم پرې پوه نه شوم. وکیل وویل: ((هلکه! ته یو شپبه صبر وکړه، چې وزیر صاحب څه وایي.)) دوی دقیقې وروسته هغه وویل: ((زموږ مجلس دې را خراب کړ، په خپلو خبرو دې د وزیر صاحب زړه هم تنګ کړ، بس د وزیر صاحب په خبره دا یوه بله پیاله چای هم څښم او درځم، خو ګوره، چې ډېر وخت مې ونه نیسي.))

- ډېره مننه وکیل صاحب. زه تاسو ته په تمه یم، په خیر راشئ.
په ډېرې خوشالۍ دفتر ته راغلم. د راډیو مشر خپل دفتر ته وغوښتم. همدا، چې دفتر ته یې ننوتم، ویې ویل: ((ډېر ځنډ دې وکړ، مېلمه دې څه شو؟))

- صاحب هغه راځي.

- راځي؟! یعنې څه، ته خو ورپسې تللی وې.
- هغه بل ځای ته تللی و، ویل یې، چې له هغه ځایه سیخ زموږ دفتر ته راځي.

- څه وخت راځي، ورځ تېرېږي، ته به هغه څه وخت ایډیت کوي او ارزیابی ته یې سپاري. سبا سهار د وخته باید نشر شي.
- بس لس پنځه لس دقیقې وروسته به راشي.

- ته بیا ورته تلفون وکړه، ورته ووايه، چې وخت کم دی او موضوع مهمه ده.

د مشر له دفتر نه ووتم، مایل مې له جیب نه راوویست، چې وکیل صاحب ته زنگ ووهم، خو ژر پنبېمانه شوم، چې هسې نه له غوسې نه هیڅ رانه شي. تر یو ساعته پورې خو ځلې تر وره پورې لارم او راغلم. رخصتۍ ته نږدې د ارزیابی د مسوول دفتر ته لارم او هیله مې ترې وکړه، چې زما په خاطر لږ وروسته کور ته لاړ شي. کور یې ودان راسره یې ومنل.

لس دقیقې وروسته همدا، چې د دفتر کارکوونکي کور ته د تګ په خاطر یو یو له خپلو شعبو راووتل او زه د دفتر له وره سره ولاړوم، د ارزیابی مسوول راته زنگ راوواهه: صابره! چېرته یې؟ مېلمه دې لکه، چې معلوم نه شو.

- نه صاحب هغه راځي، خیر دی فقط یو څو دقیقې نور هم. هغه په کړس کړس وځنډل او ویې ویل، چې د مېلمه تر راتګه پاتې کېږي، خو دا اندېښنه یې په زړه کې راواچوله، چې که وکیل صاحب هیڅ رانه شي بیا به څه کېږي؟ دې اندېښنې سره سل زېږونه مې یو کړل او وکیل صاحب ته مې زنگ وواهه. دا ځل هغه غوږۍ ژر پورته کړه: ((هلو! شله ژورنالسته څنګه یې؟ بس دا دی ستاسو د راډیو په کوڅه کې یم.))

دا ځل د هغه په اواز کې ډېره مینه او خواخوږي وه. لکه بېخي، چې بدل شوی وي.

بیا بیا مې ترې مننه وکړه او په بېړه کوڅې ته ووتم. هغه له یو لکسس موټر نه رابنکته شو او زما په لیدو یې وویل: ((ته لکه، چې هماغه شله یې؟ هغه په ما، چې ډېر زورور دی؟))

ما له خوشالۍ نه دوه درې ځلې ستړي مشي ورکړه او دواړه د سټډیو په لور روان شوو. هغه په تګ تګ کې وویل: ((ستا خبره خو په ځمکه نه شم غورځولې، خو ګوره، چې مرکه لنډه ونیسې، زه د شپې یو ځای مېلمه یم، کور ته هم باید لاړ شم، چې جامې بدلې کړم.))
- بس لس دقیقې وخت مونږ نېسم، زیات نه.

د راډیو د مشر او د ارزیابۍ د مسوول دفتر ونه سټډیو ته نږدې وو، د مېلمه په لیدو دواړه وغوړېدل. زه او وکیل صاحب سټډیو ته ننوتو. مرکه لږه اوږده شوه. زما پوښتنې لنډې وې، خو وکیل صاحب د هرې پوښتنې لپاره اوږده ځوابونه ورکول. غوښتل مې ځینې نورې پوښتنې هم ترې وکړم، خو د وکیل صاحب د مېلمستیا او د ارزیابۍ پرمسول د نه ناوخته کېدو په خاطر مې د مرکې د ختمولو لپاره ځان چمتو کاوه، خو وکیل صاحب ګرم راغلی و او هر وار، چې ما ویل وکیل صاحب ډېره مننه، چې زموږ راډیو ته...، خو هغه به سم د واره راغبرګه کړه، چې رښتیا ته صبر، چې یو څه مې راپه یاد شول. په همدې همدې کې ښه څیروم، چې د ارزیابۍ مسوول هر پنځه دقیقې وروسته راته او خپل لاسي ساعت ته به یې اشاره وکړه. مرکې پوره ۴۵ دقیقې دوام وکړ. کله، چې ووتو د ماښام خره لګېدلې وه. زړه کې مې تېر شول، چې

وکیل صاحب ونه وایي راباندې ناوخته دې کړه. خو نه، هغه څه ونه ویل. وکیل صاحب د وره په طرف په تګ تګ کې موسکې شو او ویې ویل: ((ښه سړی راته ښکاره شوې، له همدې خاطر یوه خبره درسره شریکوم.))

- مهرباني وکړئ صاحب، دا ستاسو شفقت او اعتماد دی، خو وښئ، چې مرکه لږه اوږده شوه.

- نه پروا نه کوي، خو ګوره تاسې ژورنالستان خو بلا خلک یاست، له هغې خبرې به خبر شوی یې؟
- له کومې خبرې؟

- ګوره! زه چې له وزیر صاحب سره ناست وم، یو چا ورته په تېلفون کې وویل، چې د انتخاباتو کمیسیون غواړي د ولسي جرګې انتخابات په خپل وخت وشي. نو مقصد فکر دې وي، هم مې مرګو ته راغواړه او هم نوره مرسته باید راسره وکړې!

۱۳۸۸/۱۰/۵

چلنج

د درېيم ځل لپاره مې د خپل مېايل د مسيح تنۍ کپکاږله، چې ناجيې ته د خپل زړه خبره وليکم. دې سره يو ژور سوچ په مخه کړم. زړه نازړه شوم او له ځانه سره مې وويل: ((نه، نه! هغه راته گرانه ده، د هغې کرکه هم راته مينه ښکاري. نور نو نه شم کولی، ما خو دا نه گڼله، چې هغه دې داسې راسره واخلي.))

دا فکر ځکه راسره پيدا شوی و، چې تېروختونه او يادونه دغسې وو، چې هيچا به هم دا نه گڼله، چې زه او هغه په کوم شي سره وران شو. ښه مې په يادېږي يوه ورځ اړين، چې زما او د هغې ترمنځ ولاړه وه، ويې ويل: ((هغه به هم ورځ وي، چې زه تاسې دواړه له يو بل نه خپه او په جنگ وگورم.))

ما هيڅ ونه ويل، خو ناجيې په کړس کړس وخنډل او ويې ويل: ((ته به همداسې ارمانې پاتې شې.))

که څه هم د ارینې دې خبرې یو څه اندېښنه غوندې راته پیداکړې وه، خو د ناجیې خبرې مې زړه ته قوت ورکړ. ناجیه ډېره ترخه وه، خو زړه یې راته سپین او له مینې ډک ښکارېده. له کومې ورځې، چې هغه زموږ دفتر ته راغله، نپوهېږم ولې ورځ په ورځې راته گرانېده او د خپل زړه هره خبره مې ورسره شریکوله. د دې لپاره، چې هغه رانه کله خپه نه شي، هره خبره مې یې ورسره منله او هغې هم د خپل ژوند ډېرې پټې او ښکاره راسره شریکولې. کله کله به ما ځوروله هم. کله، چې به مې ډېره په تنگوله، هغه به موسکې شوه او یوازې همدومره به یې ویل: ((خاینه))

زه او هغه سهار او ماښام یو ځای په موټر کې سره تلو او راتلو، د هغې هڅه، جرئت او پر خپل ځان باور، ورته نور هم ورنږدې کړی و. زما سگرت څکلی یې نه خوښېدل، خو دا یې نه راته ویل، چې سگرت پرېده، ځکه داسې احساس مې کاوه، چې هغې په داسې ویلو نه خپه کولم. خو کله کله به یې، همدا چې دفتر ته راوړسېدو، زموږ یو بل همکار ته، چې هغه هم زیات سگرت څکول، ویل: ((ته او صبور ریل گاډي یاست، ټوله ورځ تاسو یاست او سگرت څکول.))

کله کله به د هغې دې خبرې هڅولم، چې سگرت پرېږدم، خو ډېر ژر به مې یوه بله خبره زړه ته لاره وکړه: ((سگرت خو به پرېږدم، خو بیا به دا خبره څوک راته کوي، چې: ((ریل بیا چالان شو.))

د هغې له خولې دا د ریل بیا چالان شو، خبرې ډېر خوند راکاوه او نه مې غوښته، چې د هغې د اورېدو خوند له لاسه ورکړم. د هغې خوش سلیقه ګې او ځان ته رسېدنې، د هغې بل کمال و، خو ما ته یوازې په زېږو جامو کې ډېره ښکلې او ښه ښکارېده، خو پلا مې دا خبره ورته وکړه، چې په نورو جامو کې ښه ښکارې، خوزه دې، چې په زېږو جامو کې ګورم، روحي ارامي ترلاسه کوم. زما له دې خبرې سره به هغه په خدا شوه او وبه یې ویل: ((خاينه! ته خو هيڅ سلیقه نه لرې.))

یوه ورځ هغې یو څه په غوسه راته وویل: ((آخر ته مدیر یې، داسې خرپر او بې سلیقې مه ګرځه، لږ خپل ځانته رسېږه.)) خو ما دا دی ترننه هم داسې کوښښ نه دی کړی، چې په موډ برابره دریشي وکړم او یا روښانه رنگداره یخن قاق واغوندم. بده خولا دا، چې هغه هم ډېره په دې ځورېږي او کله کله راته غوسه هم پرې کوي، چې ولې زه له دریشۍ سره کرمیچې او یا ساقداره بوټان اغوندم. ناجیه ډېره با استعداد او پرکاره وه، پر دې ډېر خوشاله وم، چې هغې په خپلو هڅو وخت په وخت ارتقا کوله او دا راته خوند راکاوه، چې ورته ویل مې، زه درسره یم، امر ستا منډې زما. هغه به هم خوشاله وه، خو هیڅکله یې هم کوښښ نه کاوه، چې زه دې په ډېر کار سترې شم. هغې زما خپګان نه غوښت او ما د هغې د یو بل د خوشالۍ لپاره مو د یو بل ځینې خبرې هم زغملې، خو نپوهېږم ولې هغه کرار کرار لا پسې

جدي کېده، ژر په غوسه کېده او په مالي چارو کې یې ډېر حساس برخورد کاوه. موږ دواړه یوه جمعه بعد په دفتر کې نوکړیوال کېدلو او د جمعي د ورځې مصرف ډېر ځله ما سره او کله کله به هم له هغې سره وه.

سبا ته جمعه او د هغې نوکړي وه، په تېره جمعه کې ما پنځه ویشټ روپۍ زیاتې لګولې وې او هغې څو واړه راته وویل، چې د مصرف پنځه ویشټ روپۍ کمې دي، هغه پوره کړه، بیا یې راکړه. ما هغه پیسې پوره کړې او ور مې کړې. په دې مې زړه یو څه مات شو، په دې نه، چې ولې مې پنځه ویشټ روپۍ زیاتې لګېدلې وې او تاوان مې ورکړ، ځپه په دې وم، چې ولې یې دا خبره راکلکه کړه او ویې ویل: ((زه پوره پیسې غواړم، تا خاني کړې، تاوان یې پخپله ورکړه.))

مياشت وروسته، چې دا ځل پیسې له هغې سره وې، پنځوس روپۍ په کې کمې وې، چې ما ته یې راکړې. زما له خولې هسې خبره ووتله، چې ولې دا پیسې کمې دي. زما له پوښتنې سره هغې سمدستي راغبرګه کړه: ((نپوهېږم، چې نورې څنګه لګېدلې دي.))

دې خبرې نه وم ځورولې، چې پیسې ولې کمې دي، خو د هغې دې خبرې ډېر وځورولم، چې په ډېر عادي ډول یې وویل، چې نپوهېږم، څنګه هغه پیسې لګېدلې دي. هغه شېبه خو دې خبرې دومره اغېز راباندې نه وکړی، خو وروسته وروسته یې زړه را ته خوړ او په خیال کې له هغې سره لګیا شوم: ((هغه تېره جمعه تا د پنځه ویشټ روپو په

خاطر، کلک و نیولم خو دا ځل، چې تا تر ما دوه چنده پیسې لګولې دي. ځان نه ملا متوې.))

دا خپګان ډېر راسره پاتې نه شو، ځکه ما هغه منلې وه، چې باجرئته، کاریګره او د پاک زړه خاونده ده او تر ټولو ښه خبره راته دا ښکارېده، چې زما دوسته د اوچت شخصیت څښتنه وه او داسې ژوند یې کړی و، چې هیڅا هم ورته د خو ګوته نه شوای نیولای.

ناجیه ځکه راته ګرانېده، چې زما د خوشالۍ لپاره یې ډېر څه کول. یو پلا داسې څوک یې مقرر کړ، چې په پوهنتون کې یې درس وایه، خو چندانې سواد یې نه درلود. ما هغه له ځان سره ونيو. خو یوه ورځ مې ځان پر دې ملامت کړ، چې ولې مې هغه راووست. خو بیا هم څه، چې مې زده وو، له هغه سره مې شریکول.

یوه ورځ هغه په مقایسوي ډول زما او د ناجیې ترمنځ د وړتیا خبره وکړه او ویې ویل: ((د متن په لوستلو کې ته تر صبور صاحب ډېره ښه یې.))

هغې یوازې هغه ته وکتل او نور یې څه ورته ونه ویل. تر هغه یو ساعت وروسته زه د سرمقالې په لیکلو بوخت وم، چې هغه راغی او ویې ویل: ((ته مه خپه کېږه! ما خو یوازې دومره غوښتل، چې د هغې صفت وکړم او هغه ما رسمي مقرر کړي.))

د هغه دې خبرې ځکه غوسه راوسته، چې نیت یې راته ښه ښکاره نه شو. یو ماسپښن ما څه پانې کتلې، چې هغه برابري کړې وې. هغه پانې د ډېر ایدیت له کبله د قلم په رنګ سړې شوې وې. هره کرښه کې

یې پنځه شپږ غلطۍ وې. هغه مې ورته ورکړلې، چې د متن سمولو لپاره یې کمپیوتر کار ته ورکړي. خو شپې وروسته هغه په بېړه راغی او ویې ویل: ((دا کمپیوتر کار ګوره او پر ژورنالست خبرې کول.))
 ما وپوښتل: ((ولې څه شوي؟))

- هغه راته وویل، چې دا متن به دې اول خپل مدیر ته ورکاوه، چې په کمپیوتر کې یې اصلاح کاوه، یو ځلي کار دوه ځلي راباندې کوي. ستا سرد کار نه دی، چې کار نه درځي، ولې زموږ ماغزه خوري.
 - دا خویې بد نه دي ویلي، ته هم منې، چې خطا ستا ده، خوزه کمپیوتر کار سره هم خبرې کوم.

زما له وروستۍ خبرې سره د هغه رنگ بدل شو. زه او هغه د ډیزاین شعبي ته لاړو او پوښتنه مې وکړله، چې څه خبره وه. مخکې له دې، چې کمپیوتر کار څه ووايي نورو وویل، چې ژورنالست ملامت دی. هغه سربښکته اچولی و او هیڅ یې هم نه ویل.

ما ورته وویل، چې کار داسې نه کېږي، خلک له ځانه مه خپه کوه. دا ستا د زده کړې ورځې دي، هڅه وکړه، چې کومه غلطی در نه ونه شي. هغه بښنه وغوښته او تر ما مخکې د ډیزاین له شعبي ووت.

یو ساعت وروسته مې په خپل کمپیوتر کې د مجلې نوې لیکنې او رپوټونه لوستل، چې هغه راغی او ویې ویل: ((استاده! زه نور په راډیو کې اقتصادي خبرونه نه وایم.))

ما ورته وویل، چې څنگه ستا خوښه وي، خود خبرونو له مسوول سره وغږېږه.

ډوډۍ مویوځای سره وخورله، ترډوډۍ وروسته هغه وویل: ((استاده! زه نور سترې یم، نور نو دلته کار نه شم کولای.))

ما پرولي وډباوه او ورته ومې ویل: ((خپل کار دې کوه، ځان ورسوه، اضافي خبرو پسې گرځه مه.))

نږدې مازیگر له اداري مدیر سره ناست وم او خبرې مې ورسره کولې، چې هغه راغی، خپل موقتي کارت یې، چې موږ ورکړی و، پر مېز گوزار کړ: ((زه نور دلته کار نه شم کولای.))

ما ډپرټینګار وکړ، چې هغه خپل کارت بېرته واخلي، خو هغه په منډه له اداري دفتر نه ووت. هغه سبا ته رانغی، په بل سبا هم زه منتظر وم، چې گوندې راشي.

په وروستیو کې د هغه په راوستلو، خوښ نه وم. ځکه هغه پسې شا په هر چا پسې خبرې کولې، پلانکی داسې دی او پلانکی داسې ده. ټوله ورځ یې غیبت یې کاوه. یوه پلا یې زما دوستي په اړه هم یوه داسې خبره وکړه، چې قریب و د هغې ناکاره خبرې په سر هغه له گریوانه ونیسم.

په هغه ورځ هم، زه او هغه د ادارې له مشرې ناجیې سره ناست وو، که څه هم ما غوښتنه وکړه، چې مشر دې لومړی له هغه سره وغږېږي او بیا زه ورځم او خپلې خبرې کوم. خو هغې ونه منله او موږ یې سره مخامخ کېږلو. هغه خپل ځان ته د برائت ورکولو لپاره په درواغ ویلو

شروع وکړه. دوه ځلې، چې ما به ویل خبره خوداسې ده، هغه به وویل، هو وېښئ، استاد رښتیا وایي.

مشرې ډېر ټینګار وکړ، چې هغه معاف کړم، خود هغه درواغو په دې اړه زه دې پرېکړې ته ورسولم، چې هغه معاف کولای نه شم، خو که اداره هر تصمیم نیسي زه په کې څه نه وایم.

وروسته راته معلومه شوه، له دې کبله، چې ولې ما د هغې په وینا، هلک ونه بانه، سخته خپه شوې ده.

له هغې ورځې وروسته د دې لپاره، چې خپله خپه دوسته بېرته پخلا کړم، هڅه مې کوله، د هغې حتی یوه خبره هم پر ځمکه ونه غورځوم. خو هغې ورځ په ورځې راسره خپګان زیاتاوه.

دا هر څه په ډېره منډه زما له سترگو تېر شول.

زړه راته وویل، چې دوسته مې په زړه کې راسره پخلا ده، ځکه په دې وروستیو کې زما د ناروغتیا له کبله ډېره خپه وه او زه یې اړ کړم، چې ډاکتر ته لاړ شم. نو ومې پتییله، چې ځان ته د هغې د توجه له کبله خامخا ورته یو مسیج ولیکم.

مسیج مې ولیکه: ((قدر منې ناجیې! سلامونه.

له ډېرې مودې مې زړه، ما دې ته هڅوي، چې تا ته دا کرښې ولیکم. له څه کم دوو کلونو راهیسې فکر کوم، چې زه خپله یوه غښتلي، متجربه، پر خپل ځان متکي او با استعداد دوسته، چې د مشرې خور په حیث مې زړه کې ځای لري، له ځانه خپه وینم. ایا ته کولای شې، چې

هغه دوسته مې راسره پخلا کړې او هغه دوسته مې بېرته راته راکړې،
چې زه هر وخت پرې ډېر حساب کوم.))
پر دې مسیج ډېر وخت تېر شو، خو ما د هغې کوم غبرگون ونه لید،
همدا تېره اوونۍ، چې هغه چېرته روانه وه، ما ورته وپوښتل، چې ایا
زما مسیج دې ترلاسه کړی.
هغې وویل: نه
- ما دالس ورځې کېږي، چې یو مسیج درلېږلی دی. خو څه له سره به
بې درته ولېږم.
- مه بې لیکه، همداسې یې راته ووايه.
- مخامخ یې درته نه وایم، وپرېږم هسې نه زړه مې مات شي.
ما هملته د هغې ترمخه یو ځل بیا هغه مسیج ورولېږه. خو ونه رسید،
فکر مې وکړ، چې د مبایل حافظه اوږد متن نه شي اخیستی. په همدې
فکر مې خپل مبایل هغې ته پرېښود، چې هغه مسیج زما په موبایل
کې ولولي.
هغه ورځ زه په کار بندوم او هغه په بېرته له دفتره وتلې وه، ما ورته
زنګ ووايه: ((هغه مسیج دې ولوست؟))
- ومې لوست، خو خبره په کې ګونګه ده، هغه دوسته دې څوک ده؟
- ولې نوم یې لیکلی!
- زه پوهه نه شوم!
- ته د مسیج د پیل کلمه ولوله، بیا هغه پېژنې!

هغې په کړس کړس و خندل: ((ای خاينه))

ما فکر وکړ، چې دوسته مې بېرته خپله شوه، یو څه روحي ارامي مې ترلاسه کړه، خولس ورځې ورځې وروسته، چې هغه بېرته له سفر نه راغله، د راتګ په دویمه ورځ یې خپل زړه راکلک کړلم، چې ورشم او ترې وپوښتم، چې زما د دوستې خبره څنګه شوه. هغې مخامخ راته وکتل: ((هغه دوسته دې نه درسره پخلا کېږي، زه دې هغه دوسته، چې ګمان یې کاوه ته به په هر وخت کې د هغې پرې په ځان منې، نه شم پخلا کولای. ځکه هغې پر تا دومره ډاډ درلود که کوم قتل وکړي نو پرې به یې ته پر غاړه اخلې.))

زما سترګې راډکې شوې، کومه رواني ناروغي مې، چې درلوده لاسې زیاته شوه. ترډېر ټینګار وروسته هم هغې ونه غوښتل، چې زما دوسته ما سره پخلا کړي. نهیلې اړ کړم، چې له شعبي یې ووځم. له دروازي چې وتلم، ورته مې وویل: ((ایا رښتیا ته زما هغه دوسته ما ته نه راکوي.))

- نه! دا سخته ده، چې هغه دې بیا دوسته شي.
- خیر! ته خو وایه، خو زه خپله دوسته بېرته ترلاسه کوم.
هغې وویل: ((خه دا دې زما او ستا ترمنځ چلنج وي.))

۱۳۸۸/۸/۲۳

نوي جامې

ما شوم په منډه کوڅې ته راووت. خپلو جامو ته يې وکتل، خپل
 واسکت يې پورته پورته وغورځاوه او په پوزه يې د يوې ژورې ساه په
 اخيستو سره نېکته پورته کوڅې ته ځير شو، خو چې څوک يې ونه
 ليدل، يو سوړ اسويلی يې وکېناو له ځانه سره يې وويل: ((همدلته
 ودرېږم، جمال به راشي، جامې به مې ورته بڼایم.))
 ډېر ځنډ هلته ودرېد، خو جمال راونه وت. زړه يې تنګ شو. کرار کرار د
 کوڅې برې خواته وخوځېد او له خپل کور نه څلور پنځه کوره وړاندې
 يوې دروازې ته ودرېد. دروازه نيم کښه وه، غوښتل يې ننوځي، چې
 يو سور لنډ کروزر موټر، چې تورې بڼينې يې درلودې په زورور
 بريک د هغه ترڅنګه ودرېد. د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، يو د
 اوږدو وېښتانو خاوند په بېړه ترې رانېکته شو، د سترګو په رپ کې
 يې هغه په غېږ کې ونيو او بېرته په منډه موټر ته وخوت.

ساعت وروسته، ماشوم، چې په یوه تیاره کوټه کې د یو زوړ چپرکت پر سر پروت و، په سد شو. خپلې سترګې یې وموښلې او غږ یې وکړ: ((جماله! راشه، جامې مې وګوره.))

د هغه له دې خبرې سره د خوتنو خندا او شور و زوړ کوټه په سر واخیسته. هغه ښځه پر خپل ځای کېناست. او تر اوتر یې هاخوا د یخو وکتل. د کوټې په برکنج کې یې په شپږو تنو نظر پرېوت، د ټولو اوږده اوږده وښتان او بېرې ږېرې وې. د هغوی په لیدو ووېرېد، خپلو سترګو ته یې لاسونه ونيول او یوه اوچته چیغه یې کړه.

د هغه له چیغې سره هماغه سړی، چې په زوره یې موټر ته خپړولی و، له مټه ونيو، په زوره یې ځان طرف ته راکش کړ او پوزې ته یې د ستمال ونيو.

ماشوم بېرته بې سده شو. د هغه له ژر بې سده کېدو سره یو تن، چې په کوټه کې په یوازنی اېښې څوکی ناست و، چټک راپاڅېد، د خپل ملګري له لاسه یې د ستمال واخیست او خپلې پوزې ته یې له نږدې کولو سره هغه لرې خطا کړ: ((توره! مواد تېز دي، دا ځل دې لکه، چې په رښتیا هلک له دنیا تېر کړ، څو ځلې مې درته وویل، چې لږ مواد کاروه، گمان نه کوم، چې ژوندی پاتې شي.))

تورکت کټ په خندا شو: ((سرداره! ته هسې غوسه کوې، مواد قوي نه دي، ماشوم کمزوری دی.))

- هلک د مړې کورنۍ دی، کمزوری نه دی، خو که مړ شو، دا ځل دې مشر نه بښي، موږ به هم درسره خراب شو، دعا کوه، چې د مشر تر راتگه...

سردار لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې، چې د دوی پیره دار ملگری کوټې ته راننوت: ((مشر راوړسېد، په حویلي کې له چا سره په تېلفون کې لگیا دی.))

له دې خبرې سره د شپږو واړو ملگرو رنگونه والوتل. سردار د ماشوم د زړه او ملگری یې د هغه د پښو او لاسونو په مښلو لگیا شول او یو بل یې پرمخ اوبه شپنډلې. خو هرڅومره کوبښنې یې، چې وکړ ماشوم په سډ نه شو. سردار خپل لاسونه سره وروړل او تور ته یې بد بد وکتل: ((اوس به څه کوو؟ مشر به یې خامخا له پلار سره تېلفون کې خبرې کړې وي، ته خو ختم یې، موږ به هم برباد شو.))

د مشر په انتظار کې ټولو شېبه په شېبه وره ته کتل، خو د مشر پته ونه لگېده. سردار خپل ساعت ته وکتل، خپل لوېشتکي ملگری ته یې، چې د ماشوم پرمخ اوبه شیندلې، وویل: ((قدو! ته ورشه وگوره، چې مشر ولې وځنډېد؟ هغه خو یوولس نیمې بجې، چې راغلی او اوس دا دی دولس بجې دي.))

قدو د اوبو جک تور ته ورکړ او لا له ځایه نه و پاڅېدلی، چې د هغوی پیره دار ملگری بیا کوټې ته راننوت او ویې ویل: ((مشر بېرته لاړ، ویل یې، چې نیم ساعت وروسته راځي.))

د هغه له دې خبرې سره په ټولو کې لږه ساه ورغړېده او بیا په بېرې بېرې د ماشوم د پښو او لاسونو په مښودلو بوخت شول. د اذان ت غږ تر غږ شو، خو ماشوم لاهم بې سده پروت و. سردار له ځایه راپاڅېد، کوټه یې خوځلې گزوپل کړه، یوه ژوره ساه یې واخیسته، د کوټې برکونج ته لاړ او له څوکۍ سره نږدې ودرېد، غاښونه یې وچيچل او په لږ لور او ازی یې، غږ وکړ: ((توره، دلته راشه!!))

تور وېرېدلی د هغه مخې ته ودرېد، ده یوه کلکه خپېره ورکړه: ((زړه خو مې غواړي، چې تا هم په دې ماشوم پسې له دنیا تېر کړم، زموږه ټوله خواړي دې په اوبو لاهو...))

د سردار له دې خبرې سره ورپرانتل شو او مشر کوټې ته راننوت. د هغه له راننوتو سره د شپږو وارو په وجود لږه ننوته او ځوړند سرد هغه مخې ته ودرېدل. مشر پرته له دې، چې دوی ته وگوري، په خوشالۍ یې وویل: ((د بېرې کارو، خو افرین، ښه مو ترسره کړ)). هغه یو ګام د خپلو ملګرو خوا ته نږدې شو او په کپس کپس یې وخنډل: ((غوړه مړۍ ده، ډېره غوړه، هاهاها))

مشر ښه شېبه همدا سې وخنډل، خو چې ملګرو یې د خدا ملګرتیا ونه کړه، حیران حیران یې ورته وکتل، د هغوی ځوړندو سرونو هېښ کړ: ((څه خبره ده، ماشوم چېرې؟))

د مشر له غوسې سره د ټولو وارو پار نور هم خطا شو. سردار وویل: ((
ص... صصا... صاحب. ما... ما... ماش... ماشوم... ام... ام...))
د سردار له ام ام سره ماشوم نالښت پیل کړ او د هغه له نالښت سره
ټولو په یوه خوله وویل: ((ماشوم بې خوبه و، ویده و. ها ها ها))
مشر ماشوم ته ورلنډ شو، په ځیر ځیر یې ورته وکتل: ((جالبه ده، د
مړې کورنۍ او دومره خوار؟))
د مشر له دې خبرې سره تور، سردار ته وکتل او ویې ویل: ((ما خو
ویل، چې ماشوم کمزوری دی، خو تا نه منل.))
مشر هغه ته مخ وړاوه: ((مطلب؟))
- صاحب! سردار ما ته په غوسه و، چې...
- چې څه؟
چې قوي مواد مې استعمال کړي
- نو څه؟
- هغه فکر کاوه، چې دوا ماشوم وژلی.
مشر په خندا شو: ((بنه! نو یوه شېبه مخکې ځکه گیدړان شوي
وئ؟))
سردار ورغبرګه کړه: ((هو صاحب! زه خو بیخي وېرېدلی وم. تور چې
کوم مواد کاروي، دې قوي دي.))
مشر تور ته مخ وروړاوه: ((خبيشه! یو ځل خو مې وېښلې، بیا نه رانه
خلاصېږې.))

د مشر په غوسې تور اوار ورپرېدېد: ((صه... صه... صاحب! زه... زه احتیاط... کوم، او... س... اوس مې... هه... هه... هم قوي مه... مه... مواد... نه دي استعمال کړي، تا... تاسو خپله هم وویل، چې ما... ما... ماشوم کم... کم... کمزوری دی.))

مشر د دې لپاره، چې د تور وارخطايي کمه کړې وي، په کړس کړس بې وخنډل او خوله بې جوړه کړه، چې څه ووايي، خود ماشوم د نالښت له کرار کرار کمېدو او بیا بې سده کېدو سره، خبره یې په خوله کې وچه شوه. وارخطا او په ځیر ځیر یې هغه ته وکتل. د ماشوم رنګ سپین او بستی و. ژر یې د هغه پر سینې غوږ کېښود. یو دم راپاڅېد، تور یې تر لغتو او سوکانو لاندې ونيو: ((ژوندی دې نه پرېږدم.))

پر تور سر وگرځېد او درز پر ځمکه پرېوت. مشر، سردار ته مخ واپاره. سردار یو قدم شاته شو. خودی د هغه له څنګه کرار تېر شو، د ماشوم تر څنګه کېناست، ښه شېبه یې هغه ته وکتل، بیا بیا یې د هغه پر سینې غوږ کېښود، خو چې کوم غږ یې وانه وړېد، ویې ویل: ((د تاسو خبیثانو د لاسه مې غټه مړۍ له خولې ووته. خو خیر ما ته هم جبار وایي، یو به هم رانه ښه ورځ ونه گوري.))

هغه څه شېبه غلی غلی ماشوم ته وکتل، بیا یې ورغبرګه کړه: ((ما یې پلار ته تلفون وکړ، هغه ومنله، چې پنځه لکه ډالر راګوي، خو ویل یې، چې یو ځل باید له خپل زوی سره خبرې وکړي. زه یې پېژنم ډارن دی، خو ډېر ډاډه ښکارېده، هیڅ وارخطا نه شو.))

تر څه سوچ وروسته یې بیا غږ اوچت شو: ((ولې به وار خطا کېده، هغه ته پنځه لکه ډالر څه دي، لوی تاجر دی. ویل یې، همدا چې له خپل زوی سره خبرې وکړي، کوم ځای، چې زه ورته وښییم، پیسې به هلته راوړي.))

د ماشوم له څنګه پاڅېد او په قدم وهلو بوخت شو: ((که اوس ورته تلفون وکړم او هغه له خپل زوی سره خبرې وغواړي، بیا څه وکړم.)) له دې خبرې سره غوسه ورغله، پر سردار یې ټوپ وکړ، هغه یې له ګرېوانه ونيو، خو مخکې له دې، چې پر هغه وار وګوزار وکړي، د ماشوم غږ اوچت شو: ((موري، موري.))

د هغه له غږ سره، جبار د هغه خوا ته ورمنډه کړه، په ډېره خوشالۍ یې هغه په غېږ کې ونيو، بیا خپلو کسانو ته یې مخ واړاوه: ((بچ شوی، بچ شوی، ماتم بند، وځاندي.))

نور هسې موسک شول، خو تور چې لاهم پر ځمکه پروت و، پخپل لاستونۍ یې خپله په وینو ککړه خوله پاکه کړه، په زوره زوره یې وځنډل. جبار پرې غږ وکړ: ((اوس ځانده، خود بښلو هم نه یې.)) ماشوم اوبه وغوښتې. جبار هغه له غېږې رابښکته کړ، پر چپرکت یې وغځاوه او قدو ته یې وویل: ((هله ژر شه، یوه یخه پیسې راوړه.)) جبار پخپل لاس هغه ته پیسې ورکړل، ماشوم کرار کرار سترګې وغړولې، خود جبار او د هغه د ملګرو په لیدو بیا په چیغو شو.

جبار د هغه په خولې لاس کېښود: ((چوپ، چوپ! وپرېږه مه، نوره پيپسي هم خوري، دريې کړم؟))
ماشوم لومړی د پيپسي بوتل او بيا اوتر اوتر جبار او د هغه ملگرو ته وکتل. جبار هغه کېناوه او د پيپسي بوتل يې ورته ورکړ: ((خوره، خوره!!))
ماشوم په رېږد بدلولو لاسو د پيپسي بوتل واخيست، پيپسي يې په جامو چپه شوه. د جامو په لمدېدو سره يې بوتل ايسته خطا کړ: ((زما جامې. زما جامې.))
جبار، د هغه پر سر لاس تېر کړ: ((ژاړه مه، نوې جامې درته راوړو.))
ماشوم موسک شو: ((نوې جامې؟))
- هو! نوې او ډولي جامې
ماشوم ته د جبار دې خبرې لکه، چې خوند ورکړ، ترڅه سوچ وروسته يې وويل: ((هغه به جمال ته ښکاره کړم.))
- جمال! جمال څوک دی؟
- انډېوال مې. هغوی ځي.
- ښه، ښه! ځي، چېرته ځي؟
- هغه هره ورځ نوې جامې اغوندي.
جبار په شکمن نظر ورته وکتل: ((ستا څه نوم دی؟))
- اجمل
- د پلار دې څه نوم دی؟

- شریف

د شریف د نامه په اورېدو، جبار چورتي غوندې شو او په تريو تندي
يې له ماشوم نه وپوښتل: ((تا وې د پلار نوم دې شریف دی؟))
ماشوم وډار شو: ((هو! ش... شه... شریف.))
جبار بيا وپوښتل: ((تا ووي، چې جمال دوی ځي؟))
- هو، ځي.

جبار په بېرې بېرې خپله ږیره وګروله. د ماشوم له څنګه راولاړ شو، په
غوسه غوسه يې سردار ته وکتل: ((اوو خبيشه! ماشوم څه وايي؟))
سردار په وار خطايي وويل: ((صص... صا... صاحب! ت... تا... تا چې څه
ويلي وو... مو... موږ هغسې...))
د سردار خبره لانه وه بشپړه، چې د جبار د مبايل زنگ اوچت شو، ژر
يې غوږ ته کړ: ((وعليکم، ژروايه، څه خبره ده؟... څه، دا هغه هلک نه
دی، څه د کراچيوان زوی دی... دا څه بد کوي هغوی همدا اوس پرواز
وکړ!؟))

جبار تېلفون په ديوال وويشت او سردار ته يې بد بد وکتل: ((خبيشه! ما
خو درته ويلی وو، چې ډېر پام کوه.))
جبار په زوره زوره خپل لاسونه و مړول: ((زما چې بېرې وه، خو همدا
مصيبت و، چې هغوی روان وو. اخ، اخ نو، چې څه درسره وکړم.))
دې سره جبار د سردار مخ ته سوکان ونيول او چې هغه يې په ډېرو وهلو
وهلو پر ځمکه وغورځاوه، پر نورو يې شروع وکړه او تر هغه يې

ووهل، چې وینې پرې رامتې شوې. د هغو په چیغو او بغارو ماشوم هم په چیغو شو. جبار د هغه په لوري لاړ، هغه ته یې هم یوه کلکه خپېړه ورکړه: ((سپیه! تاته چا ویلي وو، چې د هغوی د کور ترمخه ودرېږه.))

خر ما بنام، ماشوم خپل کور ته نږدې، په عمومي سړک کې د یوې کراچۍ ترڅنګه، مور مور نارې وهلې او په چیغو چیغو یې ژړل.
۱۳۸۷/۲/۲۰

فرمان

سيما د خپل مېړه په ليدو، چې په دوو چگسونو، په ډېرې خواری، سترې، ستومانه او اوتر پر دروازه رانتوت، په منډه د کور د خاوندې له کوټې د هغه مخې ته ووت، هغه يې له لاسه ونيو او کرار کرار خپلې کوټې ته و خوځېدل.

په تگ تگ کې سيمه له ځانه سره لگيا شوه: ((ښه شو، هغه دې په دار کړي، زجر کسه دې کړي.))

مېړه يې ځای په ځای ودرېد: ((څوک ښيې، د چا خبره کوي، که د هغه ظالم خبره کوي، هغه څوک په دار کولای نه شي. زه خواوس هم حيران يم، چې هغه وخت څنگه ونيول شو او بندي شو.))

د خاوند له دې خبرې سره، د څو شېبو مخکې خوشالي يې يو دم په غم بدله شوه، په سترگو کې يې اوبسکې ډنډ شوې او داسې ورو ورو د کوټې په لور و خوځېده، ته و ا ډېر دروند پېټې پر و لو وړي.

د کوټې په یو کنج کې غلې کېناسته او په ژړا سر شوه. خاوند یې هم نږدې ورسره کېناست او ویې ویل: ((ژاړه مه، مه خپه کېږه، هسې ناپامۍ کې مې دا خبره له خولې ووته. ما ته خپل سوګند په یاد دی، زه بیا هیڅکله هغه خبره نه در په یادوم، خو تا څه داسې خبره وکړه، چې ما ویل د هغه خنځیر زاني خبره کوي.))

سیمما، چې د خپل خاوند زرګل په څېره کې د خپګان نښې ولېدې، خپلې اوبښکې یې پاکې کړې: ((نه! ما د هغه خبره نه کوله.))
- نو د چا خبره دې کوله، څه شوي دي؟

سیمما سره له دې، چې غم او خپګان یې په څېره کې ښکاریدل، په یو څه خوشالي یې وویل: ((د کور خاوندې ویل، چې یو چا په بل ځای کې یوه وړه نجلۍ بې عزته کړې او رئیس جمهور حکم کړی، چې هغه زاني ژړونبول شي. کاش، چې اعدام یې کړي، کاش نور د ژوند هیڅ څکه ونه کړي.))

سیمما تر څه شېبې چوپتیا وروسته، ورغبرګه کړه: ((د کور خاوندې ویل، چې رئیس جمهور ډېر په غوسه دی، خپل حکومتیان یې، چې په دې خبره چپ پاتې وو، له وظیفې ایستلي دي.))

خاوند یې یو سوړ اسویلی وکېښ: ((ډېر یې ښه کړي، خو ...))
- هو! ډېر یې ښه کړي، وایي، هغه زاني د پارلمان د وکیل زوی دی، د چاوس پرې بر نه دی، خو خدای رئیس جمهور پرې برکې، کاشکې تل همدا سې بر واوسي.

خاوند یې هم، چې ساړه ساړه اسویلي کښل، لاسونه په دعا پورته کړل: ((خدايه! ته دا ظالمان نیست و نابود کړې. له نورو نه مې خو تمه پرې ده. اوس به څه کوو.)) دا وروستی جمله یې تر شونډو لاندې ووي.

له دې دعا سره، چې اوښکې یې په سترگو کې رغېدې، ها خوا ديخوا وکتل او له سیمه نه یې وپوښتل: ((لښته چېرې؟)) - هغه د کور له خاوندې سره کالي مینځي. خدای دې خیر ورکړي، ډېره ښه ښځه ده، موږ په زوره په کار کې ورسره لاس کوو. - ښه کوئ، خدای دې ورسره ښه وکړي، که دوی ځای نه وای راکړی څه به مو کول، زما د لاسه خو هیڅ نه کیږي، د جوارو د پولیو په خرڅولو خو ژوند سخت دی.

سیمه ته لکه، چې څه ورپه یاد شوي وي، له خپل خاوند نه یې وپوښتل: ((رښتیا خیریت خو و، چې نن دومره ډېر د وخته راغلي؟)) خاوند یې له ځان سره راوړې غوټه شاته کېښوده او تر څه سوچ وروسته یې وویل: ((خیر و خیریت دی. څه خبره نه شته، د جوارو پولی خرڅې شوې، زه هم راغلم.))

سیمه غوټې ته په کتلو چورتې غوندې شوه، غوښتل یې څه وپوښتي، خو خاوند یې ورته وویل، چې چای ورته دم کړي. هغه همدا سې چورتې له کوټې ووته. د هغې له وتلو سره زرګل په سوچ کې لاړ او له

ځانه سره لګیا شو: ((خدايه! ته ور حمېږي؛ دا خواره هسې اسره کوي.))

د ماسختن تر لمانځه وروسته همدا، چې تیاره بڼه په خورېدو شوه او ټول خپلو بسترو ته لاړل، سیمایا دعا ګانې شروع کړې: ((خدايه! زموږ مشر، زموږ پاچا ته نور زیات قوت هم ورکړې، دومره قوت، چې داسې زانیان او ظالمان له تبغه تېر کړي.))

له همدې دعا ګانو سره د دوو کلو مخکې پېښې یې زړه ولړز او هغه شېبه یې وریاده شوه، چې د سیمې قوماندان مازیګر مهال له خپلو څلورو ټوپکوالو سره د دوی پر کور راننوت او همدا چې د دې پر څوارلس کلنې لور لښتې دهغه نظر پرېوت، خپل یو ټوپکوال یې په اوږه وټپاوه او ورته یې وویل، چې ډېر بد یې، رښتیا دې ویلي وو، نجلی ډېره ښایسته ده، د ګلو لښته ده، لښته او کله یې، چې دې ته وکتل ورغبرګه یې کړه: ((خود به ښایسته وي، چې موری یې ښکلي ده.))

د دې شېبې په یادېدو سره ورېږدېده، لږزې ونيوه، سترګې یې رډې رډې راووتې او د نه نه! مه کوئ! په ویلو سره یې هغه شېبه په سترګو کې انځور شوه، چې قوماندان د دې لور لښتې ته ورنلډ شو، غېږه یې ترې چاپېره کړه او هغې کوټې ته یې، چې پلار یې شل و شوت او زبون وهلی ناست و، ننویسته خو همدا چې پر توشکه یې ځملوله، دې پرې ورټوپ کړه، خود قوماندان ساتونکو راکلکه کړه. قوماندان خپلو

ساتونکو ته مخ وروړاوه او ويې ويل: ((دا يې ستاسو، خپلې مزې وکړئ!!))

دوی ډېرې چيغې وکړې خو چا يې مرستې ته راونه دانگل. قوماندان د کوڅې سر او اخر کې خپل ټوپکول درولي وو.

هغې ته ورياد شول، چې خاوند يې په يو کنج کې ناست و، دا هر څه يې کتل او ژړل يې. يوه پلا يې سره له دې، چې له ځايه نه شوی پاڅېدی، لږ څه و خوځېد، خو يوه ټوپکمار د ټوپک په کنډاغ وواهه او په سريې وينې راماتې کړې.

هغې ته دا هم ورپه ياد شول، چې په سبا يې سل زړونه يو کړل او پر قوماندان يې عريضه وکړه. له ډېرو منډو ترډېرو وروسته يې غږ واورېدل شو او قوماندان سره له خپلو ټوپکيانو ونيول شو. د زړه اوړ يې هغه وخت لږ سوړ شو، چې په قوماندان دولس کاله بند وخت، خو دغه خوشالي يې يوازې هماغه ورځ او هماغه د محاکمې شېبه وه. ځکه له محکمې نه تر راستنېدو سمدستي وروسته په کلي او کوڅه کې خلکو ورته په بل نظر کتل او ځمکې ځای نه ورکاوه. اخر مجبوره شول، چې خپله کډه بار او ډېر لږ لار شي.

دې ته هغه شېبه هم ورياده شوه، چې له خپل کلي نه د وتو په شپه کې يې کونښن وکړ، چې خپل ځان او خپله لور ووژني، خو خاوند يې په عذرونو عذرونو له ځان وژنې منع کړلې او ورته يې وويل، چې له دې کلي څخه به ووځي، ډېر لږ به ولاړ شي او هېڅکله به دا پېښه سره نه يادوي.

سیمما ټوله شپه په اوښلنو سترګو په دعاګانو سبا کړه. د ملا له اذان سره له خپلې بستري را ولاړه شوه، اودس یې وکړ او تر لمانځه وروسته یې خپل لاسونه لپه کړل: ((خدايه! ته زموږ مشر ته ډېر قوت او زور ورکړې، دومره زور او قوت، چې هيڅ زاني او ظالم ژوندی پري نږدې.))

کله چې یې جای نماز راټول کړ، غوښتل یې د چایو بند و بست وکړي، خو خوب پري غلبه وروړه او خپلې بستري ته لاړه. دم شپبه کې یې سترګې سره ورغلې. خوب کې یې د قوماندان د محکمې ورځ ولیده، چې تر محاکمې وروسته یې پر دې سترګې رابړګې کړې او ویې ویل: ((زه بېرته راګرځم، بیا به ګورو. یو به هم د ژوند ځکه رانه ونه کړي. تاسې درې واړه به له تبغه تېر کړم. بد مې وکړل، چې په هماغه ورځ مې ختم نه کړئ.))

سیمما په بل اړخ واوښته او ویې لیدل، چې قوماندان له بنده خلاص شوی، په لټه لټه کې یې د دوی پته لګولې او پر کور یې راننوخې، یوه تېره توره یې په لاس کې ده او مخامخ د کوټې برکنج ته د دې د مېړه په لور ځي، توره پورته کوي، لومړی ښي لاس او بیا یې چپ لاس له بېخه پرې کوي. دا چیغه کوي او له چیغې سره نېغه پر خپل ځای کیني. خاوند یې ترې پوښتي: ((څه خبره ده، لکه چې کوم بد خوب دي ولید.))

سیما څه ونه ویل، له خپله ځایه را ولاړه شوه، حویلی ته ووت، خو شېبې هاخوا دیخوا وگرځېده، چې لږه سترې شوه، د خپلې کوتې تر څنګ نغري ته کېناسته، اوریې بل کړ او بیا مخ په قبلې ودرېده او لاسونه یې لپه کړل: ((خدايه! راپېښ کړې، هغه ظالم دې ټول عمر په زندان کې وي، که راخوشې شي، موږ به درې واړه له تبغه تېر کړي.)) له دې سره او تره شوه، خو ژر په ځان کابو شوه: ((نه، نه! هغه به تل په زندان کې وي، اوس خو زموږ مشر داسې کسانو ته په غوسه دی، هغه نه پرېږدي، نه یې خوشې کوي.))

دې فکر یو څه زړه ورکړ، چای یې دم کړ او کوتې ته ننوته. زرګل خپل څادر په ولو کړ، خو ژر یې بېرته خطا کړ او پردې پوړ تکیه شو. شېبه په شېبه پریشانی پسې اخیسته د زرګل له دې حالت سره سیما وار خطا شوه: ((څه شوي؟ څه خبره ده، له پروانه ساز نه ښکاری؟))

زرګل، څو ځلې خوله جوړه کړه، چې څه ووايي، خو ژر به پښېمانه شو. لښته هم د هغه تر څنګ کېناستله: ((پلار جان! څه خبره ده، ولې دومره پرېشانه یې؟))

خو هغه هیڅ هم نه ویل. لښتې او موریې څو څو ځلې دا پوښتنه تکرار کړه، خو بیا هم هغه څه ونه ویل. سبا سهار، چې له خوبه پاڅېدل، سیما هغه راکلک کړ: ((زړه مې چوي، ولې پرېشانه یې، څه خبره ده، څه شوي، ولې څه نه وایې؟))

هغه ترد پر ځنډ وروسته، خپله چوپتیا ماته کړه: ((دې ته حیران یمه،
چې اوس به چېرته لاړ شو.))
سیمما په بېړه وپوښتل: ((ولې، څه شوي، چې له دې ځایه ولاړ شو؟))
هغه یو سوړ اسویلی وکېښ: ((لکه، چې دعاگانې مو بې اثره وې؟))
- دا څه وايي، صفا خبره وکړه.
د هغه سترگې اوښلنې شوې: ((پرون په بازار کې خلکو ویل، چې
قوماندان د رئیس جمهور په فرمان خوشې شوی.))

۱۳۸۷/۲/۱۸

هغه لاندې کنبېنوی !

مازيگر څلور بجې وې، له ډېرو مخابرو او تېلفونونو سترې شوی وم،
غوښتل مې يو څه د وخته کور ته لار شم، چې مخصوص تېلفون
وشرنگېد، غوړې مې جگه کړه:

- السلام عليكم

- وعليكم السلام

- امر وکړئ !

- گل خانه ! ته يې ؟

- هو، صاحب زه يم.

- هلکه ! گوره ! د حاجي استاد په نوم يو څوک درځي، هغه لاندې

کنبېنوه ! زه هم دا دی در روان يم.

- ښه صاحب.

په منډه-منډه له درېيم منزل نه را کښته شوم او قراول ته مې ځان

ورساوه، لس دقيقې وروسته يو لوکس، غوښن او سپين چکی سړی،

چې یوه زینتي امسایې په لاس کې وه له ټکسي موټر نه رابښکته او ورو ورو زموږ خواته را نژدې شو، بې واره مې ترې وپوښتل: ((حاجي استاد خونه یې؟))

- هماغه یم

زه ترې مخکې شوم او ورته ومې ویل: ((ما پسې راځه !!))

سړي ښه-ښه وویل او ورو ورو راپسې را روان شو.

په لار کې مې له ځان سره ویل: ((دې خوارکي به څه کړي وي، بد سړی خونه ښکاري، خو ساده ځکه دی، چې پخپله ځان د بلا خولې ته ورکوي.))

شاتو مې وکتل، هغه ډېر کرار-کرار قدمونه اخیستل او داسې ډاډه ښکارېده لکه، چې کومې په زړه پورې مېلمستیا ته راغلی وي.

خو ګامه وروسته مې بیا شاتو وکتل، هغه راپسې ورو ورو را روان او او په څېر-څېر یې شاوخوا چمن او دفرونو ته کتل.

ماته داسې را معلوم شول لکه د چمن ګلانو، چې خوند ورکړی او غواړي سیل یې وکړي، زړه مې ورته ډېر تنګ شو: ((دا څه! کوې، راچټک شه، پر ما ناوخته کېږي، کور ته روان یم.))

هغه سړوخواوه او لږ چټک ګامونه یې را واخستل، دواړه د تحقیق خانګې ته ننوتو، د تحقیق مشر ته مې وویل: مشر صاحب په تېلفون کې امر وکړ، چې دا سړی لاندې کېږي!

د تحقیق مشر د هغه د مکمل شهرت تر اخیستو وروسته خپل مرستیال ته امر وکړ، چې هغه په لومړۍ نمبر کوټه کې بند کړي. حاجي استاد، چې د بند او کوټې خبره واورېده، ټنډه یې ګونځې ګونځې شوه او په قهر او وارخطایۍ یې وویل: ((دا څه وایاست، ولې مې بندي کوئ، څه خبره ده؟!))

هغه غوښتل نور هم څه ووايي خو د تحقیق مشر پرې برگ شو: ((ډېر مه غږېږه، پاڅه او زما له ملګري سره لاړ شه، که نه بیا به دې خوښ شم.)) مرستیال هغه له مټه ونېو او په کوټه کې یې واچاوه. کله چې یې ور ورپسې بند کړ، زه نیغ د خپلې شعبي خوا ته وخوځېدم. په لومړي منزل کې د ادارې د مشر یو تن ساتونکی مې ولید، چې د مقام د دفتر له دروازې سره ولاړ دی، ترې ومې پوښتل: ((مشر صاحب خوبه نه وي راغلی؟))

هغه لنډ ځواب راکړ: ((نه!))

له ساتونکي سره مې مخه ښه وکړه او خپل دفتر ته لاړم، مخابري او تېلفونونه مې سره منظم کړل او بې له دې، چې راتلونکي نوکريوال ته تم شم شعبه مې کولپ کړه او په بېړه کور ته روان شوم. تیاره ماښام و، چې د کور ور وټکېد، ووتم ور، چې مې پرانیست، زموږ د کار ځای دوه تنه ساتونکو له وتو سره سم له مټه ونيولم او په ډېره غوسه یې د موټر خوا ته کش کړم، یوه تن یې وویل: ((رئیس صاحب عاجل غوښتی یې.))

خه؟ رئیس صاحب غوښتی یم؟ ولې، خیریت خو به وي؟
دغو ساتونکو که څه هم په اداره کې راسره ډېره ښه وضع کوله خو دغه
شېبه یې لکه، چې هغه هرڅه هېر کړي وي، په غوسه شول: ((ډېر مه
غږېږه، موټر ته وڅېژه، ناوخته دی!))

-زور مه کوه، مټ ډې راخوږ کړ، پخپله څېژم، خو دومره ودرېږئ، چې
کور ته احوال ورکړم. په ډېرو زاریو مې ساتونکي مجبور کړل، چې
کور ته ننوځم. کور کې مې احوال پربښود او له ساتونکو سره ریاست
ته ورغلم، کله چې د رئیس صاحب دفتر ته ننوتو، هغه زما په لیدو په
ډېره غوسه ساتونکو ته وویل: ((دا بې ادبه عاجل لاندې کېنوی، زه به
بیا وروسته ورسره حساب کتاب کوم.))

په وتو وتو، کې مې یو نظر حاجي استاد ولید، چې په بر سر کې
ناست دی او مخې ته یې رنګارنګ خواږه او مېوې کتار ایښي دي.
ساتونکو، چې له دفتره راووېستم، د حاجي استاد غږ مې واورېد،
چې رئیس ته یې وویل: ((خیر دی، څه یې...))

د تحقیق شعبي ته ننوتو د تحقیق مشر، چې ډېر خپه او غوسه
ښکارېده، مخامخ راته ودرېد او ویې ویل: ((رښتیا چې ګنګس الله
خان یې، څوک همدا سې کوي، موږ ډې په مشر باندې بې ابه کړو.))
ما ورته وویل: ((ولې؟ څه خبره ده؟ څه مې کړي؟...))

ما خپلې خولې پاکولې، چې د تحقیق مشر و غرېد: ((دغه دی، څه مې کړي؟ نور به څه کوي؟ یو معزز سړی د رئیس صاحب استاد، حاجي استاد دې بې ابه کړ، لا وایې، چې څه مې کړي؟))
- ولې؟ نو په دې کې زما څه ګناه ده؟ رئیس صاحب پخپله امر وکړ، چې لاندې بې کېنوی.

- رئیس صاحب خپله شعبه درېنولې وه، نه لومړی لمبر کوټه.
- زه نو، څه پوهېدم؟ هغه خو تل ((لاندې)) کلمه نظارتخانې ته کاروله.
- ډېر مه غږېږه، که نه د رئیس صاحب د قهر کوفت له تا وباسم.
له دې خبرو سره د تحقیق مشر خپل ساتونکي ته وویل: ((هلکه، ژر شه، دا ګلی په لومړي لمبر کوټه کې بند که.))

۱۳۷۷

کوبای چوپان

غلام همدا چې د کمپنیو بازار ته راوړسېد، پسونه یې یو گونښه ځای سره را پټه کړل، لارویو ته یې مخ ورواړوو او په پرله پسې لور غږ یې وویل: ((یو پسه په درې زره، درې زره، یو...))

د پسونو په لیدلو دم شېبه کې گڼ لاروي له پسونو چار چاپېر ودرېدل او یوه لاروي، چې په پسونو په ډېر شوق لاس تېراوه؛ وویل: ((درې زره لږې زیاتې نه دي؟ که په دوه دوه زره یې راکړې، دوه درې به درځنې اخلم.))

- که مجبوره نه وای، په اته زره مې هم نه خرڅول، لږ انصاف وکړه.

- خوښه دې، ما د خپلې وسې خبره وکړه.

غلام شاوخوا ته ځیر ځیر وکتل او تر لږ سوچ وروسته یې لاروي ته وویل: ((په دوه زري یې په دې شرط درکوم، چې څلور پنځه پسونه یو ځایي واخلي.))

د غلام له دې خبرې سره دوه درې نورو لارویو هم غږ وکړ: ((چې دوه زري یې راګرې موږ هم دوه دوه درځنې اخلو.))

هغه لانه لس پسونه نه وو خرڅ کړي، چې دوو پولیسانو د خلکو له منځه د پسونو په خوا لاره وکړه. یو پولیس لومړی ښکته پورته غلام ته وکتل او بیا یې وویل: ((پسونه دې خپل دي؟))

غلام، چې په خوشالۍ د خرڅو شویو پسونو پیسې جیب ته کولې ځواب ورکړ: ((هو! خپل مې دي، زما چې نه دي نو د چا دي؟))

بل پولیس پر یو څرب پسه لاس کېښود: ((دا په څو؟))

غلام، چې نوی ځیر شو، پېریدونکی پولیس دی، وویل: ((نورو ته دوه زره، ستاسو بیا، چې څومره ځوښه وي.))

پولیس په خندا شو: ((یو زر درکړم؟))

غلام خپلې لارې تېرې کړې او په موسک انداز یې وویل: ((له تاسو چا پیسې غوښتي، څومره، چې راکوئ.))

پولیسانو دوه زره افغانۍ هغه ته ورکړې او درې پسونه یې له ځانه سره مخکې کړل. یو پولیس په تګ تګ کې شاته وکتل: ((وارخطا کېږه مه، پاتې پیسې دې درته راوړم.))

د پولیسانو له تلو سره غلام یو ځل بیا شاوخوا ته وکتل او په لوړ غږ
یې وویل: ((یو پسه یو نیم زر... یو پسه یو نیم... یو...))
د غلام له دې خبرې سره پنځه شپږ کسانو له خپلو جیبونو پیسې راوګڼلې او هر
یوه، دوه دوه درې درې پسونه واخیستل. غلام هره شپږه د پولیسو لارې ته کتل. یو
خریدار، چې نږدې ورسره ولاړ و، ورته وویل: ((دا بیا څه شي ته ګوري؟))
هغه یو ځل بیا هغې لارې ته وکتل او ویې ویل: ((پولیسو لکه، چې
پاتې پیسې وځورې.))
له دې خبرې سره یې پاتې شپږو پسونو ته وکتل او نارې یې کړې: ((
هلئ واخلي! پنځه پنځه سوه.))
د هغه له دې غږ سره هغه سړي، چې په دوه دوه زره پنځه پسونو
اخیستي وو او هغه یې موټر ته خپرول، پرې غږ وکړ: ((هی، کوبایه!
په ما دې ولې قیمت خرڅ کړل؟))
- تا خو هغه ښه یې واخیستل، دا پاتې خو ډنگرو کي...
هغه لا خپله خبره نه وه بشپړه کړې، چې یو چا یې له شان پر اوږه لاس
کېښود: ((دا پسونه دې خپل دي؟))
غلام ځواب ورکړ: ((زما، چې نه دي نو ستا دي؟!))
خو همدا، چې یې شا ته وکتل او پر هغو دوو پولیسانو او د هغوی پر
قوماندان یې سترګې ولګېدې، ژبه یې ونښته: ((هو... ه... و... و... و...
ص... ص... صاحب، دا... دا مې خپل دي.))

- ته په همدې کوبای پتلون، غاړکۍ، شینکاک بوتان او غوړ کاکل دا کارو بار کوي؟ ما خو تر اوسه کوبای چوپان نه ولیدلی.
- قس... قسم خورم، په والله چې... خپل مې... دي، له مجبوریته یې... خرخوم، مور مې... سخته ناروغه ده... دارو درمل یې... پرې کوم.
- زما خوباور نه راځي.
- صاحب! با... با... باور وکړئ، درواغ... نه وایم، همدا پرون... تره مې له کلي... راته... رالېږلي دي.
د پولیسو قوماندان خلکو ته مخ واپړاوه او ویې ویل: ((هر چا، چې پسونه اخیستي، بیرته دې یې راوگرځوي، زما په گمان دا د غلام مال دی. موږ په همدې شک په چپه لار راغلو، چې حال معلوم کړو.))

پولیسو، غلام له ځان سره حوزې ته بوتله. ماسپین مهال پولیسو له کمپنیو سره نږدې له یوې وچې شاه نه دیو دیارلس کلن شپانه مړی راوویست.

۱۳۸۳

له ځانه سره جنګ

سرور خپل لاسي خراغ ولگاوه او ورور ورو تا کاوی، ته ښکته شو. ټول شیان ګډوډ او یو پر بل پراته وو. له وره سره نږدې یې سترګې پریوه غټ کتاب ولګېدې؛ راوایې خیست، گردونه یې ترې وڅنډل او ښه شېبه یې ورته په ځیر ځیر وکتل: ((ډېر وخت کېږي، چې درنه لرې پاتې یم، ما څو نه غوښتل، چې داسې دې گردونو ته پرېږدم، د ډاکتر کېدو ارمان به مې همداسې په زړه کې پاتې شي...))

کتاب یې خپلې سینې ته راجوخت کړ او څو پرله پسې ساړه ساړه اسویلي یې وکښل. هغه شېبه یې ورپه زړه شوه، چې دوه درې کاله مخکې یې د کابل د طبي پوهنتون په لومړي ټولګي کې درس وایه او ډېر ځله به ټولګیوال ترې راتا و و او ترې پوښتنې کولې.

سرور له خپل ځان سره لګیا شو: ((اوس او به له ورځه تېرې دي، هله ژر شه، شی راپیدا کړه، هسې نه چې وخت درنه تېر شي.))

کتاب یې بېرته پر خپل ځای کېښود او په ځیر ځیر یې اخوا دېخوا وکتل. ټول شیان یې لټ په لټ کړل. له ډېر لټون وروسته یې د تاکاوی په برگوټ کې تر نورو شیانو لاندې، څه تر سترگو شول. موسک شو، لاس یې وروړاندې کړ، په ډېر کړاو یې مارتول راوویست او له ځانه سره یې وویل: ((همدا یې چاره کوي. زه نه یم ملامت. د هغه خوله باید نوره وربنده کړم، نوره نو حوصله نه ده راپاتې...))

سرور مارتول پر اوږه کېښود او کرار کرار د وره خوا ته وخوځېد. د وره تر څنګه یې بیا پر خپل کتاب سترګې ولګېدې. ښه شېبه بیا هم کتاب ته ځیر شو: ((ته خو ډاکټر کېدې، تا خود نورو د سلامت او روغتیا لپاره درس وایه، نن څه وشول، چې مارتول پورته کوي؟ ها ووايه دا څه وشول، ها ووايه، ووايه؟))

پر سترگو یې تیاره راغله، ځای په ځای کېناست. مارتول یې یوې ډډې ته کېښود او پخپله پر دېوال تکیه شو: ((نه، نه! داسې نه کوم، دا قتل دی، زه اوس هم ورسره مینه لرم، خیر دی که لږ په زړه سخت دی. نه، نه! دا کار نه کوم.))

هغه څه شېبه غلې ناست و او پر مارتول یې سترګې ګڼلې وې. په هماغه چورتی حالت کې بیا له ځانه سره لګيا شو: ((څه!!! لږ په زړه سخت دی؟! نه، نه! هغه جابر دی، پر جابر رحم کول ناروا ده، ناروا؛ نه یې پرېدم.))

دې سره رپندې شو، ودرېد؛ خو د وجود د ډېرې رپېدا له کبله یې خپل ځان کنټرول نه کړای شو او ډېر ژر بیرته کېناست. رنګ یې سور شو، سترګې یې سړې و او بڼتې او له دې سره په ګډوډو لګیا شو: ((نه، نه! د رحم وړ نه دی، پر چا رحم وکړم، پر هغه، چې مور یې را ته درست عمر په سره تېر کړولی وه او پر دود و هلي چای یې یوه ورځ او شپه نهړه ساتلې وه.))

سرور ته وریاد شول، چې پلار یې د هغه مور پر دې خبرې تر سختو وهلو ټکولو وروسته پر تود منقل کېنولې وه، چې ورته ویلي وو نور دې کور ته چرسیان او قماربازان نه راوړي، سرور ته په یاد شول، چې له دې وهلو ټکولو څخه وروسته د هغه مور کې تر ما بڼامه ساه ورکړه: ((اخ، مورجانې ما وېښه ما خودا ګڼل، چې ستا زګېروي به اخر هغه مجبور کړي، چې تا روغتون ته بوځي. زه څه خبروم؛ کاش، چې ما پخپله ډاکتر ته بېولې وې. اخ، مورجانې! ما وېښه، ما وېښه.))

سرور په راوتلو سترگو لومړی مخامخ د بوال او بیا یې تر خپل څنګ ایښي مارتول ته وکتل. پر مارتول یې لاس راکش کړ: ((بڼه یې ویلي: سزای قروت آب ګرم... څه! دا څه وايې، پام چې داسې ونه کړې... بڼه به شي... څنګه به بڼه شي... رحم پرې په کار نه دی... پر چا رحم وکړم، هغه نه اصلاح کېږي، که کېدای زما د مور له مرګه پس به اصلاح کېده او ځوانه خانه خور به مې د هغه له لاسه د بل قمارباز لاس ته نه کېناسته او بیا به هسې سر په سارا کېده نه.))

سرور په ژړا شو، خپل وېښتان یې کلک په لاسونو کې ونيول او پرله پسې یې اسویلي وکښل: ((اخ خورجانې! ته چېرته یې، ته خبره یې، چې ستا تر واده وروسته مشر ورور مو هم کور پرېښود او ترننه یې درک نه شته، اوس ما هم کور پرې ایښی او دوې وړې خویندې مو درانه درانه کارونه کوي، پلار ټوله ورځ بې غمه ویده وي. هغه یو دکان یې، چې و هغه یې هم په قمار کې بایللی.))

سرور خپل غاښونه وچیچل او بیا له ځانه سره بوخت شو: ((خوړې! ته پوهېږې، چې همدا نن، دا نن، چې جمعه ده، هغه بېغمه په خوب ویده دی او زموږ وړې موسکا او رویا د سرک په سر خلکو ته سپېلني دودوي. کله، چې زه له هغه ځایه تېرېدم، هغوی مې مخې ته ودرېدې، ویل یې، چې سهار د وخته پلار له خوبه پاڅولې او په وهلو ډبولو یې بې سببې سرک ته ایستلې دي. خوړې ته چېرته یې، زما خبرې اورې؟))

سرور خپلې اوبښکې پاکې کړې، مارتول یې راواخیست او راوړلې شو. له تاکاوی نه په وتو بیا په سوچ کې لاړ: ((نه، نه! داسې مه کوه؛ هرڅه، چې وي وړې ورسره خوندي دي. څه؟ وړې ورسره خوندي دي، د څه خوندي دي، هره شېبه وهل ټکول، اوبښکې او وینې، نه، نه! نه یې پرېدم... نه داسې مه کوه، بې رحمه کېږه مه، ولې به بې رحمه نه شم، ولې به داسې نه کوم، که نه، نن شپه به هغه بل ظلم کوي.))

سرور ورپرېدېد: ((موسکا جانې! پلار څه درته ویلي وو، چې که پرونی د سپندو ورکې شوې پیسې نن رانه وړئ بیا مو لکه مور په تود منقل کېنوي؟ نه، نه! زه یې نه پرېدم، تاسو غوسه مه کوئ، نن د دې غمونو سلسله ختموم.))

هغه کرار کرار دروازي ته نږدې شو. دروازي ته په ورنږدې کېدو سره یې مارتول پر ځمکه خوشې کړ، وریې بېرته کړ، چې ووځي خو ژر بېرته پنبه نیولی شو: ((نه خور کیو! مه وپرېږئ. هغه تاسې نه په عذابوي.))

سرور خپل سر کلک ونيو: ((اوڅو ما مه مجبور وئ که نه! دومره ترې وپرېږئ، نه، نه! بل چېرې مه ځئ. زه هغه نه پرېدم، چې تاسې وځوړوي، ومې ویل که نه ما مه مجبور وئ، چې ختم یې کړم، نه نه! دا کار نه کوم، هغه مو نه وهي. څه! دا مې څه ووې، نه یې وهي، ولې به یې نه وهي، ولې به یې پر تود منقل نه کېنوي، هغه خو څو ځلې دا کار کړی، ولې خپله وړه ورپره یې، چې ډېر ژر پر تود منقل نه وه سوځولې. نه، نه! نه یې پرېدم.))

سرور په بېرته ځمکې ته ټیټ شو، مارتول یې راواخیست او په بېرته له تاکاوی نه بهر شو.

تېر مازیګر موسکا او رویا په نه زړه او وېره وېره کور ته راننوتې. رویا وویلې: ((نن خوبیا چا پیسې رانه کړې. پلار به موبیا ووهي. راځه، چې بېرته لاړې شو. پیسې پیدا کړو.))
موسکا، چې په وېره وېره ورو ورو ګامونه اخیستل؛ کوټې ته ننوته. په کوټه کې د وینو او د خپل پلار د چغزي چغري شوي سر په لیدو یې چیغې کړې: ((پلار ځانه! چا ووژلې؟))

۱۳۸۲/۷/۸

ایشار

همدا چې نثار له خپل مور او پلار نه جلا شو، په بېرته یې تر هغوی مخکې ځان عمومي سرک ته ورساوه. یو ټکسي موټر ته یې لاس ونيو او ډرپور ته یې وویل: ((د نوي ښار پارک))
ډرپور په حیرانتیا ورته وکتل: ((نا بلده را ته ښکاري))
نثار پرې وربرگ شو: ((مطلب؟))
-ته چې ولاړ یې همدا د نوي ښار د پارک ساحه ده.
-او ه! بښنه کوه، فکر مې نه و. ما وې گنې له خپل کور نه راوتلی يم.
درېیم مکروریان ته مې بوځه.
موټر د وزیر اکبر خان مېنې پنځه لسم سرک ته رسېدلی و، چې نثار ډرپور ته وویل: ((که نه خپه کېږې بېرته مې پارک ته ورسوه.))
ډرپور موټر وگرځاوه او نثار یې په همغه ځای کې ښکته کړ، چې خو شېبې مخکې یې پورته کړی و. نثار چې ښکته شو خو گامه لا مخته نه

و تللی، چې پښه نیولی شو او په بېړه بېرته په شا راغی، په تګ تګ کې یې خپلو جیبونو ته لاس کړ او ترڅو موټر ته رسېده یو پنځه سوه ګون یې د خپلې کړتۍ له ښي بغل جېبه راووېست. همدا چې هغه یې ډرپور ته ورکړ، په چټکو ګامونو د پارک پر خوا رهي شو. ډرپور پرې غږ وکړ: ((وروره! یو شېبه.))

نثار ودرېد: ((څه وایي؟ بیا خو مې څه سهو نه ده کړې.))
ډرپور څه پیسې ورته ونيولې: ((هه! ماتې پیسې دي واخله.))
نثار خپلې پیسې واخیستې، سړيې وخوراوه، یوه ترڅه موسکا یې وکړه او بیا د پارک منځته ورغی، په تګ تګ کې له ځان سره لګیا شو: ((په کور کې به ډېر په تنګېدم، دلته ښه ده د ناهېدې دوی کور ته خو به نږدې یم. که تلفون وکړي، ژر به ورشم.))

څو شېبې یې پارک گز و پل کړ، شېبه په شېبه خولې پرې راما تېدې او چې لږ سترې شو د پارک ختیځې برخې ته، چې څوک په کې نه ښکارېدل، ورغی. یو ګوښه ځای کېناست او له کېناستو سره سم یې د خپلې مور د څو شېبو مخکې خبرې په غوږو کې انگازې وکړې: ((زوی جان! نور نو ناهیده هېره کړه، نور نو د هغې د پلار سپکې سپورې نه شو اورېدلی.))

له دې خبرو سره د ناهېدې ژرغونۍ غږ یې، چې له کور نه د دوی له وتلو سره سم له خپلې مور سره غږېده، تر غوږ شو: ((مور جانې! تا خو تردانن سهاره را ته ویل، چې دا ځل نثار دوی نه نا امیده کوي، اخر

ولې مو داسې وکړل؟ مور جانې! پاکه یې درته وایم زه بغیر له نثار نه بل چا سره واده نه کوم.)

د نثار په شونډو یوه موسکا خوره شوه: ((ناهیډ جانې! چې ته زما په مینه ولاړه یې نوزه ولې زړه وخورم.))

خو د موسکا دا څپه یې ډېر ژر له شونډو والوته او د ناهېدې د پلار غوسه یې ټول وجود ولړزاوه: ((بې شرمې، بې حیا! ته دومره شوې، چې اوس زما په مخکې خبرې کوي، تراوسه خو مې څه درته نه ویل، وروسته له دې به درسره وګورم، که بیا مې دا خلک دلته ولیدل، زه به ستا او د هغوی خوښ شم. ته هغوی وګوره او موږ. ما چې له چا سره لوظ کړی، هغه ته دې خامخا ورکوم، څه فرق کوي، چې همزولی مې دی او بله بڼه لري. شتمن دی شتمن.))

د مبایل زنگ یې د سوچونو لړۍ وشلوله، د موبایل د صفحې پر مخ د ناهیدې عکس ښکاره شو. په بېړه یې موبایل غوږ ته کړ او په ډېرې خوشالۍ یې وویل: ((ها، وایه، ناهید جانې، ما هم همدا اوس غوښتل درته زنگ ووهم،... څه مور جانې ته یې، ناهیده چېرې؟... مور جانې! زه ناهیده نه شم هېرولی،... څه هغه یې ووهله، کوټه کې یې بنده کړې، تا هېڅ ونه کړ؟... څه ته یې هم ووهلې... څه... نه... نه! ته موبایل ناهیدې ته وپسه، زه نه غواړم، چې ناهیده له لاسه ورکړم... هله ژر شه مبایل یوسه.))

ډېره شېبه وروسته نثار په مبایل کې په خبرو لګیا شو: ((نه، نه، داسې به نه کوي، زما پخاطر، پخپلې مینې دې قسم، خیر دی پلار به دې په

غوسه و، ګوره زما خبره واوره، بس دا دی درغلم... څه پلار دې راغی.
 بلې بلې، اوف موبایل دې ولې بند کړ؟))
 نثار خپل موبایل پر ځمکه خطا کړ، له خپله ځایه را ولاړ او د ناهېدې
 دوی د کور پر خوا په منډه شو. کوڅې ته چې ورننوت، له لرې نه یې
 ولیدل، چې د ناهېدې پلار خپل لاسونه مروړي او د خپل کور تر مخه
 لروبر کېږي.

لومړی د هغه په لیدو پښه نیولی شو، خو تر لنډ سوچ وروسته
 وڅوځېد. د کوڅې تر نیمايي نه ورسېدلی، چې د ناهېدې وړوکی
 ورور یې مخته ودرېد: ((کاګا، کاګا! مور مې ویل، چې رانه شې، پلار
 مې ستا پخاطر د کور مخې ته ولاړ دی.))
 ده لکه، چې د ناهېدې د ورور خبره نه وي اورېدلې، د هغوی د کور په
 خوا رهي شو. دوه ګامه یې لانه وو اخیستي، چې هلکي بیا پرې غږ
 وکړ: ((کاګا! خور مې هم ویل، چې رانه شې.))
 نثار ودرېد: ((ناهېدې ویل؟))
 - هو!

نثار بېرته وګرځېد او په تګ تګ کې یې خپل جېبونه وپلټل او له ځانه
 سره یې وویل: ((اوه خدایه! موبایل خوما هلته ګوزار کړ.))
 له دې خبرې سره د پارک په لوري په منډه شو. د پارک ختیځې څنډې
 ته په رسېدو د خپل موبایل زنگ یې تر غوږ شو. تر څو یې ځان رساوه،
 زنگ قطع شو. موبایل یې راپورته کړ او څو ځلې یې د ناهېدې نومره

د ایل کره، خوړخ نه شو. همغلته ځای په ځای کېناست: ((اوه خدایه څه وکړم! چاره څه ده، نور خوزه لېونی کېږم...))
 د موبایل زنگ اوچت شو. ده په چټکۍ هغه غوږ ته کړ: ((سلام پلار جان! نه، نه خیر و خبریت دی. همدلته نږدې یم. دادی خوځېږم... کور ته، چې درغلم ټول حال درته وایم... خدای پامان.))
 تېر ماښام د نثار موبایل ته زنگ راغی ترڅو هغه له ځایه پاڅېده مور یې تېلفون، چې د الماری پر سر ایښی و راجګ کړ او په خندا یې وویل: ((ناهیده ده))

د ناهیدې د نامه له اورېدو سره نثار نېغ پر خپل ځای کېناست. موبایل یې چې غوږ ته کړ، ورو ورو خولې پرې راماتې شوې، رنګ یې والوت، لاسونه یې په رېږدېدو شول او بې خوده پر خپل ځای پرېوت. موری یې پرې اوبه وشیندلې او ډېره شېبه وروسته، چې په خود شو، په ژړا ژړا یې خپلې مور ته وویل: ((د ناهیدې پلار درواغ وایي، ما ناهیده نه ده وژلې، ما ورسره مینه کړې، مور جانې زه قاتل نه یم، ما ناهیده نه ده وژلې.))

د شپې نا وخته یې سترګې سره ورغلې: ((نثار جان! ما همدومره کولی شول، نور مې څه له وسه نه و پوره.))

نیمه شپه د نثار مور او پلار د سوې غوښې په بوی له خوبه راپاڅېدل.

په وینو سور ګل

هوسۍ نن ډېره سترې بنکارېده، سم کاريې نه شوی کولای، له ماسپښینه ترمازیګره ايله نیم پند اغزي يې راټول کړي وو، زړه نازړه يې په لور باندې اغزي له بېخه را ایستل. یو بوټی به يې، چې راوویست لس، پنځه لس دقیقې به يې دمه جوړوله. لمر په غرغړو و، چې دې خپل پند وټاړه او هغه يې سپک راپورته کړ، یو دوه ګامه يې لانه وو اخیستي، چې پند يې درز په ځمکه وغورځاوه او له ځانه سره يې وویل: ((نه، نه! دا خو ډېر کم دي، ورینداره به بیا راته غوسه کېږي.))

پند يې بېرته خلاص کړ او په بېړه بېړه د اغزو په راویستلو لګیا شوه. د اغزو د یوه غټ بوټي په راویستلو يې په لاسونو کې اغزي ننوتل او دواړه لاسونه يې په وینو سره شول. خپل لاسونه يې په خپله لمن پاک کړل، خو دم شېبه کې د لاسونو له ډېر سوخته په ژړا شوه. ښه شیبه يې

غلې غلې وژړل او وار له واره یې خپل په وینو ککړو لاسونو ته کتل. په همدې کې یې د خادرد پېڅکې غوټې ته نظر شو، هغه یې په موټي کې کلکه ونيوه او تر څه سوچ وروسته یې وویل: ((نه، نه! دا مې هسې وپیرل، خیر دی هر څه چې کېږي، کېږي به، قسمت به مو همدا سې وي. نه، نه! دا سې نه کوم... بڼه کار نه دی، مور به مې چاته پرېږدم.)) غوښتل یې غوټه پرانیزي خو ژر پښیمانه شوه: ((نه، نه! نه یې خطا کوم. یوه ورځ به مې په کار راشي.))

په همدې سوچونو کې یې هغه شېبې وریادې شوې، چې ورور یې د وریندارې په خبره څو ځلې پزه او خوله ورته وینې وینې کړې وې. کله چې به ډېر په غوسه و او د دې په وهلو یې خوا سره نه شوه، په شپو شپو یې نهره ساتله او په یوه تیاره کوټه کې به یې بندوله. هغې ته ور یاد شول، چې میاشت دمخه جبار د پښو په تلو داسې بد بد په شنو لښتو ووهله، چې بیا ډېر وخت له ډېره درده په لاره نه شوای تللی. د دې شیبو په یادېدو سره یې په یوې ترڅې موسکا غوټه لا نوره پسې کلکه کړه. په وروستي ځل یې، چې بیا خپلو لاسونو ته وکتل او هغه یې خپلو سترگو نږدې ونيول، له ځانه سره یې وویل: ((پلاره تا همدې ورځې ته یوازې پرېښودمه، تا خو ویل، چې ما به لکه گل داسې ساتي، راځه خپل گل وگوره، په وینو سورگل.))

هوسی. په ژړا سر شوه: ((پلاره! زه هره شپه په ژړا ویده کېږم، څوک نشته، چې دلاسا مې کړي، اوس مې مور هم په ما منت کوي. دا خیر؛

خو کاشکې یې، چې له مکتبه نه ویستمه، اوس به په اووم صنف کې ومه. زه چاته وژاړم، پلاره، زه چاته وژاړم.))

هوسی خپل سر په خپلو زنگنو کېښود او له لږې شیبې چوپتیا وروسته، لکه چې څه وریاد شوي وي، بیا له ځانه سره لګیا شوه: ((نه دامې څه وویل! مورکې مې نه ده ملا مته، هغه رښتیا وایي، که د دوی خدمت ونه کړو، له کوره به مو وشړي.))

له دې خبرو سره هوسی لور ته لاس کړ، په بېړه له ځایه پاڅیده او د اغزو په راټولولو بوخته شوه. په دم شیبه کې یې سره له دې، چې لاسونه په سوخت کې وو، د نورو ورځو په پرتله یې تر یو پنډ زیات اغزي راټول کړل او کرار کرار له دښتې د کور په خوا رهي شوه.

پنډ یې ډېر دروند و او دا یې تر لاندې کړه وږه روانه وه، خود پته خوشاله وه، چې نن یې ډېر اغزي راټول کړي. نورې ورځې به یې په لاره کې دوه درې واړې دمه کوله، خونن یې بې له دمې کور ته ځان ورساوه. دروازې ته په نږدې کېدو سره یې په زړه کې ګوړې ماتې کړې: ((ورېنډاره به مې د پنډ په لیدلو ډېره خوشاله شي او خوږ چای به راکړي.))

هوسی دروازه پرانستله. په ډېر زور یې پنډ خطا کړ او خپلې ورېنډارې ته یې، چې د سوپې پر سر ناسته وه او چای یې څښه، وویل: ((ورېنډارې! نن مې ډېر اغزي راوړي، ډېره یې سترې کړې يم. لږ خوږ چای راکړه.))

هوسی په همدې خبرو خبرو کې کرار کرار سوپي ته وخته او غوښتل یې د خپلې وریندارې ترڅنګ پر توشکه کیني، چې هغې پرې برچ وهل: ((کم بختې! لاندې کېنه، توشکه مرداروې، ټوله په خاورو ککړه یې.))

هوسی غلې غلې له توشکې رابڼویه شوه او په عذريې وویل: ((خیر دی وریندارې لږ خوږ چای، ډېره سترې یم.)) ورینداره یې توشکه خپل ځانته کش کړه او په غوسه یې وویل: ((دا ده د خان زاده لور، دوه بوټي اغزي یې نه دي راوړي او خوږ چای غواړي.))

د وریندارې په دې خبرې، په لوړ غږ یې وویل: ((خوله دې نیسه! په پلار به مې نه لگېږې، هرڅه چې وایې ما ته وایه.)) ورینداره یې له ځایه پاڅېده، دایې له لاسه ونيوه او له ځانه سره یې راجګه کړه: ((څه، څه! غوږه پاکه کړه، موردې هسې بلا وهلې، ناروغي بانه کوي، یو دیګ پخولو باندې ساعتونه تېروي.)) هوسی ته غوسه ورغله او په دومره زور یې خپل لاس راکش کړ، چې که ورینداره یې ځان نه وای راتینګ کړی، له سوپې لاندې رالوېده. - مردارې، بد سترګې، چې ورور بد مخی دې راشي زه به ستاسې چاره پرې وکړم، نوره مو یوه شیبه هم په دې کور کې نه پرېږدم.

د هغوی په شور ما شور د هوسی مور، چې سړی په دستمال تړلی و،
په ډېره خواری، چې نږدې وه راو لوېږي، له کوتې راووته: ((څه خبره
ده؟ څه شوي؟ شور مه کوي.))

هوسی د هغې په خوا ورمنډه کړه او په غېږ کې یې ونیوه. خو مخکې
له دې، چې هوسی څه ووايي، ورینداره یې وغږمبیده: ((بد سترګې
دې له لاسه کش کړم، نږدې له سوپې لاندې غورځېدلې وم، بد بخته
خاني کوي، رانه چای غواړي.))

مور هوسی په مخ مخ په خپېرو ووهله: ((بد بختې... هه... هه
خپل... هه... هه حد نه پیژنې... که بیا دې... داسې وکړل... هه... هه پخپلو...
هه... لاسو دې... له... دنیا... تې... ره... ومه.))

د مور په دې خبرو هوسی په منډه کوتې ته ننوته او تر ماسخوته
پورې یې مور خپلې نږدې ته زاری کولې، چې خاوند ته څه ونه وایي.
ماسختن همدا، چې د هوسی ورور راغی، ښځې یې په ژړا وویل: ((جبار څو ځلې
مې درته وویل، چې مور او خور دې اصلاح کړه، د ساتلو نه دي، خدای به نه غوښته
که نه، نن دې خور د گور مېلمنه کړې وم.))

جبار بد بد خپلې مور ته وکتل او بیا یې چیغې کړې: ((هوسی چېرې
یې، واللہ که نور د ژوند څکه رانه وکړې، بد سترګې، اوس دومره
شوې، چې پخپلې وریندار لاس اوچتوي.))

جبار په منډه هغې کوتې ته ورمنډه کړه، چې هوسی په کې ویده وه.
همدا چې کوتې ته ننوت، موری یې د هغه پښو ته ځان وغورځاوه: ((

زویه !... خیر... دی. کم... هه... هه... عقله ده، کار مه... پرې لره، ما... ډېره
ووهله، خیر دی... زه به یې... وپوهوم، خیر...))
جبار د خپلې مور خبرې پرې کړې: ((که پوهوله دې، تراوسه به دې ملا
کړې وه، نور نه کېږي، اوس به زه داسې سبق ورکړم، چې بیا خپلې
وریندار ته برهم ونه ګوري.))
جبار خپله مور ټیل ووهله، هوسی یې له وېنستور او نیوله او له ځایه یې
راجګه کړه خو، چې کتل یې په هوسی کې دمه نه وه او له خولې یې
ځګونه روان وو.

۱۳۷۳

د سرطان کیسه

واده ته د یوې اوونۍ په پاتې کېدو زیبا ورځ په ورځ خپله تازه ګی له لاسه ورکوله. له واده نه یوه ورځ مخکې هغه سخته ناروغه شوه او کورنۍ یې سهار له ملا اذان سره هغه روغتون ته بوتله. روغتون ته په رسېدو، بې هوښه شوه. ماینام مهال و، چې یو څه په خود شوه، اخوا د پخوا ته یې اوتراوتر وکتل، همدا چې پر خپل نامزاد یې سترګې ولګېدې، غریوځنه شوه، په بېړه یې سترګې بلې خوا ته واړولې او په دم شېبه کې سخته تبه پرې راغله.

د هغې معالج ډاکټر، چې دا شېبه د هغې د خپلوانو تر منځ ولاړ و، د هغې خپلوانو ته وویل، چې زیبا له خپلې مور سره یوازې پرېږدې. له روغتون څخه د زیبا د خپلوانو په وتو سره، ډاکټر هغې ته څه درمل ورکړل او له کوتې نه په وتو وتو کې یې د هغې مور ته وویل: ((درمل کرار کرار پرې خوب راوړي، چې وارخطا نه شي.))

خو شېبې وروسته زېبا، په هماغه بې خودۍ کې په ژړا شوه او په ژړا
ژړا کې یې وویل: ((ما خو ته داسې نه ګڼلې، اخر څوک همدا سې
کوي؟))

د هغې مور وار خطا شوه او پرې غږ وکړ: ((لورې! دا ته څه وایې، ما
څه کړي، ته ولې ما نه خپه یې؟))

- څه؟ ته لا خپله پرې هم نه منې، ما داسې نه ګڼلې. ((

مور یې په ژړا شوه او هغه یې په وچولي ښکل کړه: ((لور جانې دا ته څه
وايې؟ کومه پرې؟ ما څه کړي، د خدای پخاطر، لورې دا ته څه
وايې؟))

- نه! نه یې درسره منم، ته خو پخوا داسې نه وې، دا یو دم ولې داسې
شوې، تا خو زما سترگو کې اوبسکې نه شوی نه لیدای، دا اوس څنګه
زما د اوبسکو په تماشه یې، ولې نه منې، چې ملامتي ستا په غاړه ده.
- لور جانې! د خدای خاطر وکه، ووايه ما څه کړي، چې زه ملامته یم؛
ما خو څه نه دي کړي، دا ته څه وایې؟

- ښه چې نه یې منې، مه یې منه، زما له ناروغۍ دې، چې اورېدلي لرې
لرې ګرځې.

- لور جانې! دا څه وایې، خدای دې ستا بد خواهان مړه کړي، منم! هر
څه چې وایې منم، خود مرګ خبره، چې بیا و نه کړې، ستا له مرګ سره
خو به زه هم مړه شم، بې له تانه نور موږ څوک لرو، ما خود ځان
پخاطر، چې یوازې پاتې نه شم، مېړه ته هم نه ورکولې، د نصیب

کارونه وو، چې زه راضي شومه، چې... د زېبا مور یو دم غلې شوه او ژر یې وپوښتل: ((څه دې وي، چا ته دې وي، دا څه دې وي، څوک ښیې، وی خدایه خاورې مې په سر شوې، دا نجلۍ څه وايي؟))
 - چا ته وایم، خوتا ته وایم. ډېر بې غوره یې، ته هم ځان ته مټین وایې، ته هم وایې، چې عاشق یمه، مینه او عاشقي همداسې وي. نه نه! نور زما او ستا تر منځه هیڅ هم نشته، ښه شوه، چې ژر مې وپېژندې، پام چې نور زما نوم وانه خلی.

د زېبا مور په زوره زوره وژړل. دهغې له ژړا سره ډاکتر خونې ته رانوت: ((سویلی. ترور! خیر دې وي ولې ژاړې؟))
 سویلی. په ژړا زېبا ته ګوته ونيوله: ((غورږ شه، چې دا زما بد بخته څه نه وایې.))

ډاکتر زېبا ته ورنږدې شو، زېبا هغسې لګیا وه: ((شابه ډېر د وخته راغلي!!... کاشکې سبا راغلی وي... خیر مینه در سره لرم، که نه ته خو د ښلو نه یې... څه! ناروغ یې... څه درباندي شوي؟ سرطان یې... نه، نه! ته دروغ وایې...))

د زېبا له دې خبرو سره مور یې بې خوده شوه. ډاکتر په بله خونه کې د هغې د بستري کولو بند وېست وکړ. کله چې په هوښ راغله، ډاکتر ورته وویل: ((ترورې! ولې څه کیسه وه، سبا که زه نورو ته ستا کیسه وکړم، څومره به وځاندي.))

د زېبا مور ورته بد بد وکتل: ((دا ښه شوه، دا خو زموږ د عزت خبره ده، تانه اورېدل، چې هغې څه نه ویل، که داسې وشي موږ خو به له شرمه مړه شوو.))

ډاکټر وخنډل: ((ترورې! ته مې، چې دلته بستر کړې، زیبا راوښنه شوه، ستا کیسه مې ورته وکړه، خواره هم شرمېده او هم یې په کټ کټ خنډل، خو خدای دې خیر پېښوي.))

د ډاکټر له دې خبرې سره د زېبا مور ښه پر خپل ځای کېناسته: ((څه دې وویل؟ خدای دې خیر پېښوي، ولې؟!))

ډاکټر په خدا شو: ((هیڅ نه، غوښتل مې یو څه، و مې ویل بل څه.))
ډاکټر ته لکه، چې څه ورپه یاد شوي وي؛ ترلنډې چوپتیا وروسته یې وویل: ((هو رښتیا! ستاسې لور کیسې لیکي، هغه دا څه موده پر یوې کیسې کار کوي. د هغې کیسې موضوع همدا سې یو څه ده. ستاسې لور نام خدا ډېره ښه لیکواله ده، کاشکې پر هغې باندې مو پوره زده کړې کړې وای. خو ګوره خاوند ته یې ووايه، چې زده کړو ته یې پرېږدي.))

ډاکټر تر څه چوپتیا وروسته وویل: ((جالبه دا ده، چې هغه په بې هوښۍ کې هم پر خپلې کیسې کار کاوه.))

د زېبا مور یو څه چورتې غوندې شوه او له ډېر سوچ نه وروسته یې وویل: ((دا سهې! خو هغه بله خبره دې هېره شوه، هغه اول چې دې وکړه، هغه د خیر ...))

ډاکټر یو سوړ اسویلی وکېښ: ((په معایناتو کې یې یو څه د سرطان
خطر...))

د زېبا موریوه او چته کریکه وکړه. د هغې له کریکې څه شېبه وروسته
زیبا په منډه او په خندا خندا کوټې ته راننوته او د ډاکټر په لیدو یې
وویل: ((ډاکټر صاحب! ډاکټر صاحب! هغه کیسه مې بشپړه کړه، هغه
د سرطان کیسه.))

۱۳۷۸

وروستۍ دوکه

شيبا يو ساعت مخکې ډېره خوشاله له ښوونځي ووته. خپل ساعت ته يې وکتل او بيا په چټکو ګامونو په لاره پلې شوه. خوشالي يې شېبه په شېبه زياتېدله او لا نور يې هم خپل ګامونه ګرځندي کول. تريو ځايه پورې، چې راوړسېده، له ځانه سره يې وويل: ((زه هم عجيبه لېونۍ يم، خو په موټر کې به راتلم، هسې ځان ستړی کوم.))

هغې شا ته وکتل او بيا ځای پر ځای د سړک پر غاړه ودرېده، چې کوم موټر ته لاس ونيسي، خودم شېبه خيالولې شوه: ((نه! ولې بېړه وکړم، پرېږده، چې لږ وځورېږي، دومره وخت ما ورته انتظار وکړ اوس يو څو شېبې دې دی سخته تېره کړي.))

په همدې سوچونو کې بيا پلې و خوځېده.

هغې ايله يو کال وروسته له حامد سره کتل. نن سهار هغه ورسره په موبایل کې خبرې کړې وې او ترې غوښتي وو، چې مازيګر وزير اکبر خان پارک ته ځان ورسوي، شيبا له هغه سره په موبایل کې تر

خبر وروسته په بیرته له کوره وتې وه او خپل موبایل یې په کور کې هېر کړی و او اوس یې ارمان کاوه، چې کاشکې یې موبایل ورسره وای او اوس یې په تګ تګ کې له حامد سره خبرې کړې وای. هغې وار په وار شکرونه ایستل، چې خپل ورک یې پیدا کړی دی، خو له دې خیالونو سره یوځل فکرمنه شوه او له ځان سره یې وویل: ((د حامد دوی، چې کور دلته نه شته))

خو ژر یې فکر بدل شو، کېدلی شي له خپلې کورنۍ سره راغلی وي، دې فکرونو پسې واخیسته او له ځان سره لګیا شوه: ((هغه ولې دومره ناوخته وعده راسره کېښوده، هسې نه د شپې مې ایساره کړي، زه خو یې له خبرې هم نه شم تېرېدای))

له دې فکر سره هغې ته وریاد شول، چې څو کاله مخکې یوه شپه یې حامد خپل کور ته بللی و او هغه تر نیمې شپې ورسره و او دواړو د مینې خبرې سره کولې. په همدې فکرونو کې شیبیا په نښه شوي ځای ته ورسېده، خپل ساعت ته یې وکتل، پوره په وخت رارسېدلې وه، شاوخوا ته یې نظر وکړ، خو حامد یې په نظر رانغی، پرېشانه شوه، او تر اوتر یې هاخوا دېخوا وکتل. څو شیبې وروسته یو لوکس موټر د هغې تر څنګ بریک ونيو او د موټر له منځه پرې غږ وشو: ((راځه راپورته شه))

غږ یې وپېژانده، حامد و، موټر ته وختله او نږدې وه، چې له ډېرې خوشالۍ حامد ته غاړه وځي، خو له ډرپورنه حیا ورغله موټر

تر مابنېامه په ښار کې هاخوا ديخوا تاو راتاو شو. تېر مابنېام موټر د یوه کور مخې ته، چې نه معلومېده کوم ځای دی ودرېد. کله، چې له موټر نه راکښته شول، حامد ورته وویل: ((دا زموږ کور دی، څه چې د ننه لاړ شو.))

شیبا، چې د مابنېام خړې وار خطا کړې وه، بې له ځنډه یې وویل: ((حامد جان! نه مننه، نن نه شم کولای، سبا سهار به درشم، اوس مې خپل کور ته ورسوه.))

حامد په کټ کټ وخنډل: ((لیونی! څه دې وویل خپل کور ته؟! دا کور لکه، چې درته پردی ښکاري، اصلي کور خو دې همدا دی، راځه راځه بیا به دې ورسوم.))

د حامد له دې خبرې سره شېبا لاس په لاس ورسره کور ته ننوته، دننه په کور کې چوپه چوپتیا وه. اندېښمنه یې وپوښتل: ((دومره ناوخته، خو هم نه دی، چې موراو خویندې دې وېدې وي، هیڅ غږ و غوږ یې نشته، ولې؟))

حامد په کړس کړس وخنډل: ((لیونی! ته خبره نه یې، چې هغوی نه دي راغلي، ځکه خومې راوغوښتې، چې لږ په ازاده او خلاص زړه سره وغږېږو، یادېږي دې، چې تا یوه شپه خپل کور ته بللی وم او د خپلې وربندارې له وېرې، چې په بله کوټه کې له خپلو ماشومانو سره ویده وه، داسې ورو ورو غږېدې، چې ما دې هم غږ نه اورېده، نن شپه

ترسهاره په لوړ غږ غږېږه، هېڅوک به دې غږ نه اوري او له چا وېره به هم نه درځي.))

شیبا موسکۍ شوه او له حامد سره یوې کوټې ننوته، کوټې ته په ننوتو حامد له شيبا نه لاسونه تاو کړل او څو شیبې وروسته یې شيبا ته وویل: ((څنګه ده ما درته نه ویل، چې له چا به ویره هم نه درځي، څنګه بې پروا مې غږېږې ته راغلي. هغه شپه دې یادېږي، چې وربنده دې راباندې راغله او تا ورته عذرونه کول او پښو ته یې وغورځېدې، اوس هېڅوک نه شته، چې پښو ته یې ولوېږي.))

دوی لا په همدې خبرو کې وو، چې دروازه وټکیده او حامد بهر ووت. څو شیبې وروسته له خپلو څو تنو ملګرو سره د مېلمنو کوټې ته ننوت. کله چې بېرته راغی، شيبا ترې وپوښتل: ((دا څوک دي؟))

حامد بیا ترې لاسونه تاو کړل: ((دا مې ملګري دي، نن شپه زما مېلمانه دي، ما غوښتل، چې ستا د لاس پخلی و خوري.))

شيبا په ډېره مینه دیګ وکړ. کله چې خواږه تیار شول، حامد شيبا ته وویل: ((دا زما ډېر خواږه ملګري دي، داسې ملګري، چې تروروڼو هم ډېر راته ګران دي، هغوی غواړي تا وګوري راځه، چې ورشو.))

شيبا بې له دې، چې څه ووايي له حامد سره د مېلمنو کوټې ته ننوته او ترروغې وروسته یې غوښتل له کوټې ووځي، چې له مېلمنو څخه یو تن پرې غږ وکړ: ((تاسې هم له موږ سره ډوډۍ و خورئ، خوشاله به شو.))

خو شیباه له کوتې ووت. خو شیبې وروسته حامد ورپسې راووت او ورته یې وویل: ((ملګري مې ډېر ټینګار کوي، راځه چې لاړ شو، دلته به څه یوازې کینې.))

د حامد په ټینګار، شیباه د مېلمنو کوتې ته ورغله او په دسترخوان ورسره کښېناستله. همدا چې څو مړۍ وروسته یې یو ګیلاس اوبه وڅښلې، په څو شیبو کې سر پرې وخرخېد او بیا ترسهاره په ځان پوهه نه شوه. سهار یې، چې کله په اوبښلو سترگو حامد ته وکتل، هغه په خندا ورته وویل: ((ډېره مننه، چې زما ست دې قبول کړ. زه نن بېرته روان یم، بیا چې راغلم خبر درکوم، خو حیران یم، چې په کور کې به څه بانه کوي.))

حامد لا خپلې خبرې نه وې بشپړې کړې، چې دې ورته وویل: ((تا سره په مینه کې ډېرې بهانې او دوکې مې له خپلې کورنۍ سره وکړې، خو ستا دوکه به څنګه شي، ستا دوکه؟))

حامد هغې ته یوه درنه خپېره ورکړه او بیا یې وویل: ((ما خو څه دوکه نه ده درکړې، تا پخپله له ځانه سره دوکه کړې، هر څه دې له خپله لاسه کړي، ته راپسې شله وې.))

شیباه په مات زړه د حامد له کوره ووتله. مازېګر مهال خپل کور ته ورسیدله. په کور کې ډېره ګڼه ګڼه وه، خپل خپلوان یې ټول راغلي وو. کور ته، چې ننوتله مور یې ترې لاسونه تاو کړل: ((لورجانې! ته چېرته وې، زموږ خو دې زړونه بوټ وویستل.))

هغې د مور په غېږ کې ټول خپل خپلوان له نظره تېر کړل او بیا یې وویل: ((زه مې د خاله د نږور کره ومه))
همدا چې هغې دا خبره وکړه، د خاله زوی او ښځه یې کور ته راننوتل. د هغوی په لېدو سر پرې وخرخېد، پرمخې پر ځمکه پرېوته او خپله وروستی دوکې یې ونه شوای زغملای.

۱۳۸۳ اوږی

اغېز

د ليني موټرو تم ځای ته نږدې ضمير بيا پښه نيولی شو او لميد ته يې، چې چټک چټک پر لاره روان و؛ وويل: ((زړه راته وايي، چې سم کار موندلی دی کړی، راځه بېرته وگرځو.))

لميد پرې په غوسه شو: ((عجب! بېرته وگرځو، زړه چې دې نه و، له اوله به دې ويلي وو، اوس کار له کاره تېر دی. بېرته گرځيدل مو گټه نه لري. چټک شه، هسې نه نا وخته شي.))

ضمير زړه نا زړه په لميد پسې روان شو. موټر ته، چې پورته کېدل، ضمير بيا لميد ته وويل: ((که ته وېرېږې، ټوله ملامتي به زه ومنم.))

لميد هغه تر مټه ونيو او په زوره يې په ځان پسې موټر ته وخېژاوه. تر سروبي پورې ضمير غلی ناست و، خو سروبي ته، چې ورسېدل، بيا په خبرو راغی: ((اوس خو راغلو، خودې ته حيران یم، چې هلته به څه کوو. چېرته به ځو، د چا کره به ځو، هلته خو زموږ کوم شناخته هم نشته، څه به کوو؟))

لمید په خندا شو: ((عجب ساده یې، شناخته باندې څه کوي؟ رنگ یې ورک که، څه ته وتلي یو، چې بیا به پر خپلو ورځو. که کوم خپل ته ورشو هغوی به کور ته خبر ورکړي. له خپلو تېرېږه.))
 سرخکانو ته نږدې موټر وړان شو. له موټر نه په ښکته کېدو ضمیر، لمید ته مخ واړاوه خو مخکې له دې، چې دی څه ووايي، لمید ورته په غوسه وویل: ((چوپ! نور، چې څه ونه وایي، پخپلو پوده خبرو دي زما ماغزه وخوړل))

د موټر جوړول ډېر وخت ونيو، د مابښام څپه په لګېدو وه، چې کلینر ورغږ کړل: ((راځئ! چې څو پخیر، موټر سم نه دی جوړ، کرار کرار به ورځو، ایله ماسختن ښار ته ورسېږو.))

موټر ته د روانېدو پر وخت ضمیر کرار کرار په ژړا شو. لمید هغه تر لاسه ونيو او په خندا یې وویل: ((اها! دا دی نارینه! څه وړوکی خونه یې، دولس کلن هلک یې، پلار مې، چې کیسې کولې، یې، نهه کلن و، چې په روزۍ پسې له کوره وتی و، ته خو ترې دوه درې کاله لا مشر یې، بې غیرتي مه کوه، هله شابه، چې موټر حرکت ونه کړي.))

دواړه د موټر جنگلې ته وختل. جنگلې ته په ختلو ضمیر بیا په ژړا شو. لمید د هغه پر ولي لاس کېښود: ((اوس له کوره ډېر لرې راغلي یو، شرم دی، چې بېرته وگرځو، همزولي مو که خبر شي ډېر به راپورې وځاندي.))

ضمیر په ژړا ژړا کې ورته وویل: ((زه اوس د بېرته تګ په غم کې نه یم، خو وېرېږم.))
 - له څه شي وېرېږي؟

- که کار وبار پیدا نه شي، که کوم خطر راپېښ شي؟
 - ما دومره بې غېرته نه ګڼلې، کاشکې ته مې هېڅ له ځان سره نه راوستې. کرار کرار په ما کې هم وېره پیدا کوي.
 له دې خبرو سره لمید ضمیر ته پر مخ خپېره وړکړه: ((که دا ځل دې بیا د ډار خبرې وکړې، له موټر نه دې خطا کوم، چې مړ شي، بې غیرته.))
 ضمیر ته د لمید خبرو او خپېرې غوسه وروسته او په لوړ غږ يې وویل:
 ((پام، چې بیا دا چټي خبرې و نه کړې، زه درته څه نه وایم تا فکر وکړ، چې زور به دې نه لرم. داسې نه ده که بیا دې غوسه راوسته، داسې دې خمېره کړم، چې پخپله ووايې شاباس.))

د ضمیر دې خبرو لمید خوشاله کړ: ((افرین شاباس! اوس پوه شوم، چې نارینه يې ماشوم نه يې، اوس مې باور وکړ، چې بیګانې فلم در باندې تاثیر کړی.))

لمید څو شېبې څه سوچ کې لاړ او بیا يې وویل: ((فلم کې دې ونه کتل، چې هغه پنځه کلن هلک څنګه د پلار له ظلم او غوسو نه له کوره ووت او بل ښار ته لاړ، هلته يې کار وبار شروع کړ، پیسه داره شو او بیا يې یوې جلۍ سره عاشقي وکړه، هغه هلک هم کار کاوه، هم سپورت، تا ولیدل چې وړو کوالي کې څنګه خوارو عین لکه ما او تا

غونډې، اخر خومره غټ او باډي بلدر شو، هیچا یې هم زور نه لاره. اخر پلار هغه ته مجبور شو او هغه نه یې بښنه وغوښته. زه او ته به هم هغسې شو، پیسه داره به شو او د خپلې خوښې کار به کوو، له چا نه څه کم یو.))

ضمیر ته د لمید دې خبرو خوند ورکړ، په سوچ کې لار، فکریې وکړ، چې غټ شوی دی، پیسه داره دی، له یوې نجلۍ سره یې د یارانې تار غزولی او په یو باغ کې له هغې سره په ګډا او سندرو بوخت دی. هغه او لمید په همدې سوچونو کې وو، چې کلینر غږ وکړ: ((هئ! رaux، ښکته شی! ښار ته را ورسېدو. لکه چې د موټر سورلۍ خوند درکړی، هلئ شابه رانښکته شی.))

ضمیر او لمید له موټر نه رانښکته شول، خو د پته په چورت کې وو، چې څه وکړي او شپه چېرته سبا کړي. په پوښتنو پوښتنو د یوه هوټل مخې ته ودرېدل. کله چې یې د هوټل له مشر سره خبرې وکړې، هغه ورته ډېره جگه کرایه وښوده. له ډېر سوچ نه وروسته دواړه په دې سلا شول، چې د خپل یو خپلوان کور ته لاړ شي. لمید خپلوانو ته بانه وکړه، چې پلار یې دلته څه سودا پسې رالېږلي او هغه پخپله ناروغ دی.

سهار د وخته د تورخم هډې پر خوا روان شول. له تورخم نه د اوښتو پر مهال پاکستانی پولیسو ودرول، غوښتل یې دواړه له ځان سره ټانې ته

بوځي، چې شور یې جوړ کړ او په ژړا شول. پولیسو پرې وارگوزار وکړ او هغوی یې په ځان پسې کښول، چې یو تن د نورو خلکو له منځه رامنځته شو او هغه دواړه یې په دې نامه، چې خوریونه یې دي له پولیسو راخوشې کړل.

دواړه یو ګوښه ځای کېناستل او په ژړا سر شول. ترڅو شپې ژړا وروسته لمید وویل: ((ضمیره ته ولې نه غږېږې، ته ولې نه وایې، چې کور ته لاړ شو؟))

ضمیر وویل: ((زما ویل څه فایده کوي، ته یې نه منې.))
لمید په ژړا وویل: ((ته ووايه که ما ونه منل په مخ مې په خپره ووهه، فقط غواړم، چې ته ووايي او ستا په خبره بېرته وگرځو))
- ولې زما په خبره؟

- په دې، چې که بیا په بېرته ګرځېدو پښیمانه شوم نو وبه وایم، چې د ضمیر په خبرو راګرځیدلی یم، نه پخپله خوښه.

۱۳۸۴

د نېمڼي

تیاره ماښام هغه سترې ستومانه په بېړه زموږ کلا ته راننوته، د کلا دروازه یې په ځان پسې وتړله او دروازه یې ته تکیه شوه. دا چې اوله کې چا ونه پېژندله ټول وار خطا شوو او په وېره وېره د هغې پر خوا وخوځېدو. که څه هم هوا یخه وه، خو پر هغې خولې راماتې وې، ساه یې بنده بنده کېده. هغه مو را پورته کړه او کوټې ته مو راوستله. د خراغ په رڼاکې مې مو وویل: ((اوه! دا خود گل میرا کلا لور گل خانګه ده، همدا نن یې نکاح وه.))

موږ ټول غلي د هغې سر ته ولاړ وو، تر ډېرې شېبې هغه چوپه خوله وه، هاخوا د پخوا یې کتل را کتل او یوه عجیبه وېره یې په سترګو کې ښکارېده.

د شپې موږ مې له هغې سره په جلا کوټه کې ویده شوه. زه، پلار او خوښې مې په بله کوټه کې ویده شوو. تر سهاره پورې موږ ته هیڅ خوب رانغی، ځکه همدا چې موږ له هغې کوټې راووتو د هغې او زما د مور خبرې شروع شوې او هره شېبه وروسته یې په زوره زوره ژړل.

سهار همدا، چې د چای خښلو په خاطر ټول په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو، مور مې پلار ته په غوږ کې څه وویل، خو موږ پرې پوه نه شوو.

پلار مې یوه شیبه په څه سوچ کې لاړ او بیایې وویل: ((سمه ده، د خدای به همدا رضا وي.))

زما د پلار په خبرو ګل څانګه لکه ګل وغوړېده او ما دا احساس کړ، لکه چې وېره ترې په کډه شوه.

تر چای خښلو وروسته پلار مې یو لیک ولیکه او ما ته یې راکړ: ((زویه! برکلي ته لاړ شه او دا ګل میر خان ته ورسوه، ښار ته هم ورشه، خپلو ورونو ته ووايه، چې درې واړه کورته راشي.))

زه چې له کوره راوتم، پلار مې ټوپک راواخیست، په پاکولو یې بوخت شو.

ما د پلار حکم په ځای کړ او مازیګر مهال یوازې د کور پر خوا رارهي شوم. چې کلي ته راننوتم حالت بدل و، ټول کلیوال مو له ټوپکونو سره په بامونو کې گزمې کولې. خپلې کلا ته، چې رانږدې شوم، سترګې مې پر خپلو ورونو ولگېدې، درې واړه د کلا په دریو برجونو کې په څار بوخت وو. ووېرېدم او په منډه کلا ته ننوتم.

مور مې زما په لیدو په خوشالۍ زما پر خوا رامنډې کړې، زه یې غېږ کې ونیولم او ویې ویل: ((تراوسه چېرته وې؟ زموږ خو دې نفس را وکښه.))

ګړۍ نیمه وروسته په کلي کې د ډزو او ازونه پورته شول، ښه شبېه
توپکې وچلېدې، ماسختن مهال د کلي دوه، درې تنه سپین ږيري
زموږ کره راغلل او په حجره کې زما له پلار سره په سلا مشورو سر
شول. هغوی چې وتل پلار مې پرې غږ وکړ: ((دې ما ته پناه راوړې،
زما که سرهم پرې لاړ شي، پروا نه شته، زه د کلیوالو مرستې ته اړ نه
یم، خو چې کلیوال زما د مرګ تماشه غواړي دا به را ته ګرانه تمامه
شي.))

نیمه شپه د کلا ور وټکېد، مشر ورور مې په زوره غږ وکړ: ((پلاره!
د کلي سپین ږيري دي.))

پلار مې له برج نه راکښته شو او له سپین ږيرو سره حجرې ته لاړ. ما
ته، چې د هرې شېبې په تېرېدو سره عجیب غریب سوالونه په ذهن کې
پیدا کېدل له ځانه سره مې پرېکړه وکړه، چې باید د هغوی خبرې
واورم، چې څه وايي. په همدې خاطر د حجرې د کرکۍ تر څنګ
و درېدم پلار مې وویل: ((زه پوهېدم، چې زما کلیوال بې همته نه دي
او ما یوازې نه پرېږدي. اوس، چې تاسې راسره شوي، د دنیا پروا مې
نشته، دا خولا قوماندان میرک دی. زه پوهېدم، چې زما کلیوال د حق
پر خوا درېږي، اخر دا خو ظلم دی، چې شپاړس کلنه نجلۍ دې پنځه
پنځوس کلن چرسې بوډا ته په نکاح شي.))

د میرک د نوم په اورېدو وېښتان مې زیره شول، هغه ډېر خطرناکه سړی دی، ټول کلیوال ترې وېرېږي، بغیر زما له پلار نه، چې بد بد ورته ګوري او څو پلایې ورسره شخړه هم راغلې.))
سهار ناوخته له خوبه پاڅېدم، هاخوا دېخوا مې وکتل، خو ګل خانګه مې ترسترګونه شوه، مورت ته مې ورغلم او پوښتنه مې ځنې وکړه. هغې وویل: ((زویه! هغه په خپل بخت پسې ولاړه.))
ما خپلې مورت ته وکتل، هغې وویل: ((زویه! هغه مو د خپل ما مال له زوی سره بل ولایت ته ولېږل، اوس به له میرک سره موږ ګزو پیل کوو.))

اوس، چې له هغې پېښې درې کاله کېږي، لا هم موږ له میرک قوماندان سره په دښمنۍ کې یو. سړ کال مې پلار راته یو ټوپک واخیست او اوس زه د خپل پلار په ځای په څلورم برج کې پېرې کوم. نن شپه په برج کې خوب راباندې زورور شو. خوب مې ولید، چې قوماندان میرک بل ولایت ته تللی، ګل خانګه یې پیدا کړې او هغه یې له خپل مېړه او تنګي زوی سره وژلې ده. له خوبه، چې را ولټېدم، وېرې په سر واخیستم. فکر مې وکړ هسې نه رښتیا میرک ګل خانګه پیدا کړې وي.

په همدې سوچونو کې وم، چې د کلا دروازه وټکېده، پلار مې ووت. څو شیبې وروسته یوه زړه ښځه او یو زوړ سړی هم ورسره حویلی ته

راننوتل، په لوړ او ازیې غږ وکړ: ((هئ! زما بچو راحئ راکنسته شئ.
کیسه تمامه شوه.))
ما خپل ساعت ته وکتل، ملا اذان ته لا وخت پاتې و. ټول ورونه په یوه
کوټه کې سره راغونډ شوو، پلار مې وویل: ((دا د ګلخانګې مور
وپلار دي، تراوسه د میرک په بنديخانه کې وو. چرسی میرک پروڼ
مانېام مړ شوی، خپلوان او کلیوالو یې د سولې سلا غږ وکړ، ما هم
ورسره ومنل.))

۱۳۸۵

نیمګړې مینه

پنځم ځل، چې بیا د موبایل زنگ اوچت شو، هوسی هغه غوږ ته کړ: ((ګورئ! ازار مه راکوئ، په سهو ستاسو نومره راڅخه دايره شوې وه. هيله ده، نور زنگ مه راوهئ!))

هغې په ډيره غوسه موبایل بند کړ او په الماری کې یې کېښود. له خپل دستګول څخه یې دوه کتابونه راواخیستل، خو ژر یې هغه بېرته کېښودل او یو بل کتاب یې راواخیست: ((اول همدا خلاصوم، هغه نور خو مې خپل کتابونه دي، دې نه چې خلاصه شوم هغه به وایم. دا خو مې ملګرې سبا بېرته اخلي، ژر ژر یې باید نوټ کړم.))

ګرې دوه وروسته یې مور کوټې ته راننوته او ترې وپوښتل: ((پلار خو دې زنگ نه و وهلی؟))

د مور له دې خبرې سره هغه په چټکۍ پاڅېده، له الماری څخه یې موبایل راواخیست او روښانه یې کړ. مور یې بیا وپوښتله: ((زنگ یې

نه و وهلی؟ هغه خو ویلي وو، چې مازیګر طرف ته به خامخا تلفون کوي.))

موریې دا خبره وکړه او له کوتې په وتو وه، چې زنگ راغی. هوسی هغه غوږ ته کړ، خو ژر یې بېرته بند کړ. موریې وپوښتله: ((ولې وار خطا شوې، خیریت خو به وي، څوک و، پلار دې و؟))

هوسی وویل: ((نه! پلار مې نه و، چا په غلطه زموږ نومره وهلې وه.)) درې میاشتې سر په سر بیا هم په هماغه وخت به د موبایل زنگ اوچت شو او هوسی به هر ځل له زنگ وهونکي څخه هیله کوله، چې بیا زنگ ونه وهي. خو د درېیمې میاشتې په آخر کې، هوسی به پخپله دې ته انتظار وه، چې زنگ ورته راشي. هغه په همدې فکر کې وه، چې د موبایل غږ اوچت شو او هوسی په مینه مینه ورسره لګیا شوه: ((چېرې دې لیدلې یم؟ څه... د مکتب په لاره!... تا څه لیدلې یم، زه خو څادري په سروم.. رښتیا وايې، زما نومره دې په سهو دایره کړې وه... خو ګوره! هر ساعت زنگ مه راوړه! پلار مې کله کله په کور وي... نه! تلفون ما سره نه وي، مور مې ډېر وخت ناروغه وي، پلار مې ډېر وخت په سفر کې وي، موبایل یې زما مور ته اخیستی، چې له حاله یې خبر شي... نه! نه کېږي، نه شم کولی... شله کېږه مه... و مې ویل که نه، نه کېږي... زر ګله ولې شله کېږې، مشکله ده... که څوک مو وګوري؟... څه

راته وایې، خو په تلفون کې راته ووايه... څه! نه یې وایې... څه نوزه هم نه شم درتلی... نه، نه! نه کېږي، نه درځم... مشکله ده...))

سبا او بل سبا بیا زنگ راغی او هوسی بیا هم هماغه خبرې وکړې. بله اوونۍ یې د شپې د خپل مور او پلار خبرې واورېدې، چې هغه یو بډای سړي ته، چې په عمر ډېر پوخ دی ورکوي. پخپله یې زرګل ته زنگ ووايه او چې د خپل پلار او مور له پریکړې یې خبر کړ، په ژړا شوه.

هوسی چې چای وڅښه، څادري یې په سر کړه. د خدای پامانۍ په وخت کې یې خپله مور ټینګه په غیږ کې ونیوله او په ژړا له کوره ووته. نږدې مازیګر زرګل او هوسی د بل ولایت یو هوټل ته لاړل. درې ورځې وروسته زرګل له هوټل نه ووت او دوه درې شپې، چې بېرته رانغی، هوسی وازخطا شوه، د هوټل له خاوند نه، چې د زرګل کلیوال او ملګری و، د هغه پوښتنه وکړه. هوټلي ورته وویل: ((زرګل بېرته نه راګرځي، هغه کلي ته تللی، پلار یې ورته ګواښ کړی.))

هوسی خپلې کوټې ته راغله، خپل شیان یې راټول کړل او د خپل ولایت په لور وخوځېدله. همدا چې خپل کورته ورسېدله، د خپل پلار او مور پښو ته وغورځېدله او ټول حال یې ورته ووايه. لاندې غټه شوه او د هلك خپلوانو د هغه د بښلو لپاره جرګې پیل کړې. جرګه لس ورځې دوام وکړ او په پای کې جرګه د هوسی په پلار دا ومنله، چې هغه وبښي او خپله لور ورته ورکړي.

د جرګې په بل سبا او ازه خپره شوه، چې د هوسی پلار زرګل وژلی. بیا جرګې پیل شوې او جرګه د زرګل د خپلوانو په خوښه فیصله وکړه، چې یا دې هوسی ووژله شي او یا دې د زرګل مشر ورور ته په نکاح شي. هغه دوې نورې ښځې هم لرلې. د هوسی پلار دا ومنله، چې هوسی د زرګل مشر ورور ته ورکړي.

چا دا خبره تر هوسی ورسوله. هوسی په بېړه له کوره ووتله او تر مازیګره یې ځان په یو لرې ولایت کې یو حقوقي دفتر ته ورساوه. دې دفتر د هغې د ژغورلو لپاره د پرې هڅې وکړې، خو د هغې پلار ونه منله، چې دا دې ژوندی پاتې شي. دفتر بله پرېکړه وکړه او دا دی نن هوسی په ناهيلي زړه یو نا اشنا ملک ته روانه ده.

۱۳۸۵

ځانمرګی

له درې ورځو راهیسې د ګلداد فکر خراب و، دم شېبه کې به یې یو سخت ټکان وخور او په ځیر به یې شاوخوا ته وکتل. هر ځل، چې به سوچونو په سر واخیست، ټکان به یې وخور، یو دم به له ځایه راپاڅېد، ګراچ ته به لاړ او ترډېرې شېبې به یې خپل ټکسي موټر ته په ځیر ځیر کتل. نن هغه بیا هم د خپل موټر تر څنګه ولاړ او په سوچ کې ډوب و. شېبه په شېبه یې رنګ الوت او خولې پرې راماتېدلې. خو دورې له موټر څخه تاو راتاو شو. سر پرې وګرځېد، ځای په ځای موټر ته مخامخ کېناست او په ګډو وډو سر شو: ((نه، نه! دا موټر باید خرڅ کړم، که نه په یو لوی رنځ به مې اخته کړي... نه، نه! ولې به یې خرڅوم، که یې خرڅ کړم، څه به کوم، زما چې بل کسب وکمال نه زده... نه، نه! نه یې خرڅوم... که خرڅ یې نه کړم، په رنځ به اخته یم... نه، خرڅوم یې... نه! نه یې خرڅوم... خرڅ... نه... نه...))

له دې خبرو سره د هغه له خولې یوه اوچته کړیکه راوخته: ((زه څه وکړم... او ه خدايه څه وکړم، ته لار راوښيه.))
 د هغه له دې کړیکې سره مېرمن یې په منډه ګراچ ته راننوته او پرې غږ وکړ: ((داسد پلاره! څه دي، ولې دې چيغه وکړه.))
 د ګلداد ځان ته پام شو او ویې ویل: ((هیڅ هم نه دي، ته دلته څه کوې؟))

-هیڅ، ستا چيغه مې واورېده. ما وې چې خیریت وي.
 ګلداد موسک شو: ((ته هر څه ته ژر واخله کېږي، خیر و خیریت دی.))

له دې خبرې سره دواړه مخ په کوټې وخوځېدل. کوټې ته په ننوتو سره ګلداد اوبه وغوښتل. ترڅو یې ښځې اوبه راوړله، دی خپل چیرکت ته تکیه شو او بیا په سوچ کې لاړ، خو دا ځل د سوچونو لړۍ یې ژر وشلېده، مېرمنې یې اوبه راوړې. ده چې اوبه وڅښلې، مېرمنې یې ترې وپوښتل: ((دا په تا څه شوي، څه خبره ده؟))

ده خپلې مېرمنې ته وکتل، د هغې پریشان حالت وځوراوه، خوله یې جوړه کړه، چې څه ووايي، خو ژر پښیمانه شو او تر شونډو لاندې یې ورو وویل: ((نه! هغه خو ما ته قسم راکړی، قسم څنګه مات کړم.))

له دې سره یو ځل بیا په سوچ کې ډوب او په ګډو وډو سر شو: ((که خرڅ یې کړم، زه به څه کوم، خرڅ خوراک به څنګه کړم. نه، نه! نه یې

خرخوم... که خرڅ يې نه کړم، ټول عمر به عذاب گالم، دا ښه ده، چې
خرڅ يې کړم.))
ښځې يې، چې د هغه دا حالت وليد په ژړا شوه: ((او ه خدايه زما په
سړي څه شوي، پخوا چې داسې نه و.))
د هغې د ژړا د غږ په لور پدو سره ده ټکان وخوړ، خو ژر په ځان کابو
شو او په خدا يې و پوښتل: ((ولې ژاړې، څه چل دی؟))
- نور به څه چل وي؟ زما خودې زړه اوبه کړې.
- ولې داسې وايې، ما څه کړي دي؟
- هيڅ
- نو بيا ولې ژاړې؟
- ستا دا حالت مې ځوروي.
- کوم حالت؟
- داله ځان سره چې غږېږې، دا دوه ورځې چې دم شېبه په سوچ کې
لاهو کېږې او ټکانونه خوري.
گلداد په خدا شو: ((مين شوی به يم.))
- نه! باور مې نه راځي، کاني دې د مينانو نه دي. خبرې دې بل وړ دي،
ووايه څه کيسه ده؟
- ته باور مه کوه، خو زه رښتيا وایم، زه مين شوی يم.
- زوړ سړی يې دا خبرې در سره ښې نه ښکاري.
- تا ته به زوړ ښکارم.

- څه دا خبرې پرېږده سپينه خبره وکړه.
- کومه خبره، لېونی؟!
- هغه، چې تا ځوروي.
- ما خو هيڅ خبره نه ځوروي.
ده چې دا خبره وکړه، بنځه يې په ژړا دالېزته ووتله او په تگ تگ کې
يې وويل: ((تراوسه مې چاته د خپل کور خبره نه ده کړې، خو اوس
مجبوره يم، چې لالا مې راوغواړم.))
خو شپې وروسته دی هم ورپسې ووت او په خندا يې وويل: ((لکه
چې زما په ټوکو خپه شوې، که څنگه؟))
نه دا ټوکه نه ده، ته سهې حال نه وايې.
گلداد له کوره ووت. تېر ماښام يې په يو ترپالي موټر کې له بازاره
درې بوجۍ وريجې، غوړي او نوره سودا له ځان سره راوړه. د شپې تر
ډوډۍ وروسته يې مېرمن ترې وپوښتل: ((په دې وريجو او سودا
باندې څه کوي؟))
گلداد وخنډل: ((خو مې ويل که نه، چې مين شوی يم، د واده ترتيبات
نيسم.))
د گلداد دا خبره په لونیو او زامنو يې ښه ونه لگېده او يو يوله کوټې
ووتل. بنځه يې هم له خپله ځايه پاڅېدله، خوده له لاسه ونيوله:
((کېنه، کم عقلي! لکه چې تا هم باور وکړ، چې بل واده کوم، واده نه
کوم، ختم کوم.))

ښځې یې په حیرانۍ ترې وپوښتل: ((د څه لپاره یې کوي؟ ته خو کال بل
 کال په خپل پلار پسې ختم کوي. دا د څه شي ختم دی؟))
 - ډېر مې مه ځوروه، هسې مې زړه غواړي د خدای په رضا یو ختم
 وکړم.
 - نه اوس نو خدای مې دې غاړه نه بندوي، ستا په خبرو مې بالکل باور
 نه راځي.
 - څه! دا څه وایې؟
 - زه وپرېږمه. حتما څه شته، خو ته یې پټوي. کاشکې مې لالا دلته وای
 او هغه مې راغونښتی، تا به اوس د وخته ټول حال ورته ویلی او موږ به
 هم درسره زړه نه خوړ.
 گلداد له کوتې ووت او مشر زوی ته یې غږ وکړ: ((راشد جانه! یو ځل
 ټول زما کوتې ته راشئ، چې دا د ختم کارتونه ولیکو.))
 د ختم د نامه په اورېدلو سره ټول لونی او زامن یې کوتې راغلل او تر
 ناوخته پورې یې کارتونه ولیکل. د کارتونو تر لیکلو وروسته راشد
 په ټوکه کې وویل: ((پلار جانه! ما ته خو غوسه په دې راغلې وه، چې
 زه درنه هېر وم او ځان ته دې واده کاوه، خو پوه نه شوم، چې رښتیا هم
 خبره څه ده؟))
 گلداد موسک شو: ((زویه! غم مه کوه، دواړه به یو ځای واده کوو.))

د شپې دوه درې ځلې ګلداد په خوب کې ووېرېد، په درېیم ځل، چې ویده شو او بیا یې هم خوب ولید، ووېرېد، چيغې یې وکړې او بیا نو خوب ته یې زړه ښه نه کړ او تر سهاره وینن پاتې شو.

د ختم تر ورځې، دوه درې ورځې بیا هم غلی و او دا یې ونه ویل، چې څه خبره ده، ولې پریشانه دی او په خوب کې وېرېږي؟

د ختم په ورځ کې د ګلداد حال نور هم پسې خراب شو او دم شېبه به ووېرېد، ټکان به یې وخوړ. د ډوډۍ ورکولو په وخت، چې پوه شو نور نوله خلکو سره د ناستې او ودرېدو نه دی، خپلې کوټې ته لاړ او کرار پرېوت. مېلمانه ډوډۍ ته ناست وو، چې ده یوه اوچته کړیکه وکړه. د هغه په دې کړیکې سره ټول نږدې خپل خپلوان یې کوټې ته راغلل. ټولو هغه ټینگ ونيو، چې حال ووايي، خو هغه هېڅ هم ونه ویل. ښځه یې یو ګوښه کې کېناسته او په ژړا سر شوه. ده پرې څو وارې غږ وکړ، چې غلې شي خو هغې لکه، چې د ده خبرې نه اورېدلې همداسې په ژړا سر وه، خو څو شېبې وروسته یې څه اشنا غږ واورېد، په منډه له کوټې ووتله. لږ ځنډ وروسته بېرته له خپل مشر ورور سره کوټې ته راننوته او هغه ته یې ویل: ((رشید لالا! خدای خبر د راشد جان په پلار څه شوي، ورځ په ورځ یې حال خرابېږي، هر څومره که یې پوښتو څه نه وایي.))

رشید خان د ګلداد تر څنګ کېناست او ترې وپوښتل: ((څه خبره ده، په تا څه شوي، ولې حال نه وایي؟))

ګلداد لومړی ده او بیا نورو مېلمنو ته وکتل.

تر څه سوچ وروسته، رشید خان میلمنو ته معنی داره وکتل، ټول له کوټې ووتل، خو د راشد مور ونه وتله او د وره د پردې تر شا ودرېده. رشید خان د ګلداد تر څنګ کېناست: ((ښه اوس خو نور ووتل، حال ووايه څه کیسه ده؟))

ګلداد مخامخ هغه ته وکتل: ((هیڅ خبره هم نشته، هسې یو دم چورت مې خرابېږي.))

- نه، خامخا څه شته خو ته حال نه وايي.

- باور وکړه هیڅ هم نشته

- ګوره تا تر اوسه خپله هیڅ کومه خبره له ما نه ده پته کړې، اوس یې هم مه پتوه، کېدای شي یوه د حل لار پیدا کړو، تر څو به داسې مړ پر په کور کې پروت یې؟

- ما خو وویل، چې څه نشته، ولې مې ځوروي.

- که حال ونه وايې، زما او ستا دې همدا اخيري دیدن وي.

ګلداد ډېر ځنډ غلی پاتې شو، رشید خان له خپله ځایه پاڅېد، خو له کوټې نه وتلی، چې ګلداد پرې غږ وکړ: ((څنګه یې درته ووايم، هغه ما ته پر ایمان قسم را کړی، قسم خو نه شم ماتولی.))

د هغه له دې خبرې سره ښځه یې پرده ځنډ وهله او په لږ لږ غږ یې وویل: ((هغه که په ایمان قسم در کړی، زه در ته په خدای قسم در کوم،

چې حال ووايه.))

د ګلداد غونې زیرې شوې، نېغ پر خپل ځای کېناست او څه ځنډ وروسته یې وویل: ((د خداي زور نه لرم، خداي مې دې د قسم پر ماتولو نه نیسي. کیسه داسې ده چې ...

هغه غلی شو او له خپلې مېرمنې یې اوبه وغوښتې. هغې چې اوبه راوړه او ده ترې یو غړپ وڅښه، ویې ویل: ((یوه هفته مخکې، چې سهار له کوره ووتم په ښار کې یو چا راته لاس ونيو او ویې ویل، چې که ټوله ورځ مې په ښار کې وګرځوي څومره غواړې. یو څه چنې مو ووېلې، اخر کې په دوه نیم زره افغانۍ راسره راضي شو او ټوله ورځ په ښار کې ښکته پورته وګرځېدو. ما ښام همدا، چې خره په لګېدو شوه، هغه وویل، چې کمپنیو ته مې بوځه، ما هم ورساوه. چې ښکته شو او پیسې یې راکړې، ویې ویل: ((نېټه دې نه وه پوره.))
ما ورته وویل: ((هغه څنګه؟))

هغه د خپل اور کوټ جمپر رنځیر خلاص کړ.

دې خبرې سره پر ګلداد خولې راماتې شوې، څه شېبه غلی شو او بیا یې ورغبرګه کړه: ((څه ګورم هیڅ مې باور نه راته، هغه ځانمرګی و، هغه پر خپل ځان بمونه تړلي وو، د هغه په لیدو عقل مې له سره وخوت، وارخطا شوم. خو هغه تسلي راکړه: ((ولې وارخطا شوې، د وارخطايي خبره نه ده، اوس خو بیچ شوې.))

له دې خبرې سره ځانمرګی سوړ اسویلی وکېښ او راته یې وویل: ((ته دا ګوره، ټوله ورځ نه د خارجي نه د دولتي عسکرو کوم کاروان مخې

ته راغی، که راغلی وای اوس به خلکو زما او ستا د غوښو ټوټې
ټولولې، خو ګوره ستا دې پر خپل ایمان قسم وي، چې چا ته به هم دا
حال نه وایې.))

۱۳۸۲

بې خوده خودي قتل

هوسۍ په ډېرې خواړۍ او کړاو ځان د مېړه له منگولو خلاص کړ، په يوه منډه اشپز خانې ته ننوته او وري يې په ځان پسې کلپ کړ. مېړه يې هم ورپسې منډه کړه، خود اشپز خانې وري يې بېرته نه کړای شو. بېرته کوټې ته راننوت، لاسونه يې سره و مروړل، وارخطا شو، ژر يې خپلو لاسونو ته وکتل، په وينو وو. بڼه ورته ځير شو، د بڼې لاس منځۍ گوته يې ژوبله وه. غاښونه يې سره کيکاږل، له ډېرې غوسې ستمی ستمی شو: ((نه... نه! روغه... دې... نه... پرېږدم، والله که... رانه خلاصه شې، دا... خو... مې دې... پزه وينه کړه، چې... خو ځايه دې... سر... مات... نه کړم... پرېږدم دې نه، زما گوته... زما گوته ولې ژوبله شي؟))

له دې خبرې سره په بېړه له کوټې ووت، په دالېز کې يې ښکته پورته وکتل، داسې څه په نظر ورنغی، چې ورپرې پرانېزي. په ډېر زور د

اشپز خانې وره ته اړم شو، خو چې څومره وس یې وکړ، ور خلاص نه شو، چیغه یې کړه: ((ور پرانیزه! سپی!))
 هوسی په ژرغوني انداز د وره له شا وویل: ((که مې پرانسته وهې مې، نه! نه یې پرانیزم.))
 - په سمه درته وایم، ور پرانیزه، که نه...
 - که نه څه؟

- که نه، ما ته هم جبار وایي، ور ماتوم، که ور مې مات کړ، بیا به دې داسې کړم، چې په ټول ژوند کې یې یاد ساتي.
 تر لږ ځنډ وروسته جبار، په منډه خوږلی ته ووت، خولا د دالېز له وره نه ووتلی، چې هوسی ور پرانیست او خپله هم دالېز ته راووته. جبار پرې ورتوب کړ، هغه یې پر ځمکه وغورځوله او بیا یې تر سوکانو او لغتو لاندې ونيوله. په دم شېبه کې د هوسی مخ په وینو سور شو او تر څو ورو ورو سلګو وروسته بې هوښه شوه. هغه په بې هوښۍ کې هم څو سوکان او لغتې ورکړې، بیا اشپز خانې ته ننوت او خپل په وینو لږلي لاسونه یې پرېمینځل. له اشپز خانې چې راووت، هوسی ته یې بد بد وکتل او په ډېر قهر یې بیا په ملا په لغته ووهله، خو هوسی نه وخوځېده او نه یې له خولې څه غږ وخوت. جبار کوټې ته ننوت، د الماری تر څنګه کېناست، د مات شوي بوتل ټوټې یې راپورته کړې او له ځانه سره یې وویل: ((نه! نه دې پرېږدم، همداسې به دې لاسونه او

پښې بند په بند جدا کوم، ما په خومره شوق دا اخیستی و، خارجي و،
 د بر قیمت مې اخیستی و، تا په مفتۍ کې مات کړ.))
 هغه د بوتل ټوټو ته په کتو په څه سوچ کې ډوب شو، سړی
 وخواوه، راپاڅېد، الماری یې پرانیسته، یو بوتل او یو ګیلاس یې
 راواخیستل او تر نیمايي یې ګیلاس کې شراب واچول. یو دوه غږه
 یې، چې ترې وکړل، له ګیلاس سره د البز ته ووت او د هوسۍ تر څنګه
 نږدې کېناست. ګیلاس یې د هغې د سر او مخ پر ټپونو واړاوه. هوسۍ
 سخت ټکان وخور او په اوچته کړیکه نیم خیزه شوه، خو ژر بېرته
 پرېوته، اړخ په اړخ واوښته او نالښت یې پیل کړ.
 جبار را ولاړ شو، هغه یې له لاسه ونيوه او په ځان پسې یې کش کړه،
 کوټې ته یې نویسته، د مات شوي بوتل د ټوټو تر څنګ یې کېنوله او
 ورته یې وویل: ((دا ګوري، همداسې چې بند په بند دې ماته نه کړم،
 پرېږدم دې نه، ډېر دې پرې ودرېږم. زه وځم چې څه سودا راوړم، خو
 راحم تا به دا ټوټې موټې ټولې کړې وي، پام کوه چې دیګ خراب رانه
 شي، و مې نه شرموي.))

جبار، چې بېرته راستون شو، د بوتل ټوټې هماغسې د کوټې په غولي
 کې پرته وې او هوسۍ یې حاله پر کړۍ سر ایښی و. ده راوړې سودا
 د کوټې منځته خطا کړه، هوسۍ یې له وېښتانو ونيوله، په ځان پسې
 یې راکش کړه او اشپز خانې ته یې بوتله هلته یې یو سطل اوبه پرې
 تویې کړې. اوبه یخې وې د هغې سارې وشول، ځان یې را ونغښت، ورو

وړو یې پورته د خپل مېړه سترگو ته وکتل. وېره واخیسته، یو دم یې پښو ته پرېوته: ((ما... وېښه! ته چې... څه وایې... هغسې کوم... ما پرېږده... چې... کوټې ته... لاړه... شم، زما... زما... یخ کېږي.))

جبار په غوسې له اشپز خانې ووت، هوسۍ ورپسې په خاپوړو روانه شوه او کوټې ته ننوته. جبار د ترکاری پلاستیک د هغې پر مخ وویشت: ((وخت کم دی، مېلمانه را روان دي، ژر ډوډۍ تیاره کړه.))

هوسۍ په نیم خېزه حالت د ترکاریو پلاستیک راواخیست، چې اشپز خانې ته لاړه شي، خو ونه توانېده. د وره له ټکا سره جبار په منډه ووت او ویې ویل: ((مېلمانه راغلل، ژر شه خواړه تیار کړه.))

هوسۍ د ودرېدو هڅه وکړه خو سر پرې وگرځېد او راوغورځېده. خو دا ځل ژر په هوبښ شوه او د جبار غږ یې تر غوږ شو: ((هر څه تیار دي، ترڅو تاسې یو پنجه قطې کوئ، ډوډۍ هم تیارېږي.))

د خپل مېړه له دې خبرې سره، هوسۍ په خاپوړو خاپوړو د وره پر خوا وخوځېده، خو لا وره ته نه وه نږدې شوې، چې جبار کوټې ته راننوت: ((دا مکاره ګي دې پرېږده، مه مې مجبوروه، چې چیغې دې په مېلمنو واوړوم.))

هوسۍ په ژړا شوه: ((په خدای که درواغ وایم، د ودرېدو نه یمه، خیر دی نور هر څه مې تیار کړي، فقط دا یوه ترکاری پاتې، لږې اوبه پرې تېرې کړه، که یې ما ته پرېږدې، ناوخته به شي.))

د هوسی دا خبره پر جبار بڼه و نه لګېده، په ډېر غضب یې د ترکاری پلاستیک له هغې واخیست، پر ځمکه یې و ویشته او بیایې هوسی تر لغتو لاندې ونيوه. د هوسی له چیغو سره، د یو مېلمه غږ اوچت شو:

((څه کیسه ده، په مورږ خو به په تنګ نه یاست؟))

جبار له شرمه هوسی پرېښوده او پخپله یې د ډوډۍ بند و بست وکړ. جبار دوی ډوډۍ خوړله او پیکونه یې سره جنگول، چې د هوسی د نالبت غږ ورو ورو اوچت شو. جبار راپاڅېد، په منډه څنګ کوټې ته، چې هوسی په کې تاو راتاو بدلې، ننوت: ((که دا ځل دې غږ اوچت شو، ژوندۍ دې نه پرېږدم.))

خو هوسی د خپل اختیار نه وه، نالبت یې نور هم زیات شو. جبار ته غوسه ورغله، دا ځل یې دومره بد بد ووهله، چې خپل لاسونه یې هم په درد شول. بیا د یو مېلمه غږ اوچت شو: ((جبار خانه! راځه هغه پرېږده، خپل جواب ووايه، مورږ ته لا جواب یې، هغه څه کوي.))

جبار په منډه د مېلمنو کوټې ته لاړ. یو مېلمه تش بوتل هغه ته ونيو: ((ډېر نا خرابات یې، ته دا ځواني گنې، چې یو بوتل ته دې کېنولي یو، که پوهېدو خپله به مویو څه راوړي وو.))

جبار خپل لاسونه و مړول: ((زه او نا خراباتي، مېلمه مې یې که سترې نه وم، بیا دې لیدل، چې څه مې درسره کول.))

بل مېلمه ورته وویل: ((کېنه ناځوانه! په گوانونو ځواني نه کېږي، بڼه خو به دا وه، چې په بوتلو دې ویشتلو.))

جبار هغه ته مخ و اړاوه: ((سرداره! خوله په ځای خو ځوه! نه ناخرابات یم نه ناخوان، ما چې څه لوظ کړی و، هغسې مې کړي وو، خو...))

یو مېلمه یې په خبرو کې ورو لوبد: ((خو څه؟))

- مازیګر زما او د ښځې په همدې بوتلو شخړه راغله، هغې یو بوتل مات کړ، که باور مو نه راځي ورشئ ویې گورئ، ټوټې یې اوس هم په هغه بله کوټه کې پرتې دي.))

- نه نه! ستا په خبره څنګه باور نه کوو، د هغه اثبات خو ستا د ښځې چیغې هم کېدای شي.

له دې خبرې سره بل مېلمه له خپل بغل جیب نه یو بوتل راوویست او په ډېر غرور یې وویل: ((زه لکه چې پوه وم، چې دا مې له ځان سره راواخیست.))

سردار پر هغه غږ وکړ: ((ژوندی خو اوسې باداره! که نه نیم سوزه به پاتې وو.))

دوی بوتل نیمايي کړی و، چې بیا د هوسی غږ اوچت شو: ((اخ خدایه مړه شوم، اخ په ما رحم وکړئ، اخ مرم.))

د هغې له غږ سره جبار مېلمنو ته وویل: ((دا لکه چې ځان راباندې حراموي څه؟ هسې هم په زړه کې مې ورته اور بل دی.))

یو مېلمه ترې وپوښتل: ((باداره! څه وایې، څه چل دی، ولې؟))

جبار وويل: ((ډېره مکاره ده، ستاسې تر راتگ دمخه مې هم هدو کي ورته گرم کړي دي، ځان يې په بدو واړاوه. دا هر څه ما پخپله تيار کړي، حتی تر کاري مې هم پخپله ووينځل.))

د جبار له دې خبرې سره ټولو مېلمنو په کړس وخنډل: ((تا خود ځوانۍ دعوا کوله، پخیر زنجو هم وختې.))

دې پېغور جبار ته غوسه وروسته، له ځايه پاڅېد: ((ځم ورپسې، دا تاسې نه، هغې راباندې وخنډل.))

جبار زنگېدلی زنگېدلی له کوټې په وتو و، چې يو مېلمه پرې غږ وکړ: ((باداره! په سد راته نه بنکاري، خالي لاس مه ورځه، نه چې درباندي زوروره شي، هه دا زما چاقو درسره واخله، که ستا په ځای وای ژوندۍ مې نه پرېښوده، پوه شوې که نه؟ داسې ښځې ته خو مرگ روا دی، چې له مېړه نه زنجو ساز کړي.))

جبار بېرته راوگرځېد، په بېړه يې د مېلمه له لاسه چاقو واخيسته او زنگېدلی زنگېدلی د هوسۍ کوټې ته ننوت، سم له واره يې پر هوسۍ د چرې گوزارونه شروع کړل. هوسۍ په وينو کې لیت پیت شوه. د ډېرو وينو په ليدو د جبار طبعه خټه شوه، نېشه يې له سره والوته، حويلۍ ته يې منډه کړه او چينغې يې کړې: ((هلې چې ښځه مې لېونۍ شوې، هلې چې ځان وژني، هلې راورسئ.))

په څو شېبو کې د چم گاوند خلک او د گزمې پوليس د جبار کورته راننوتل. پوليسو چې هوسۍ په تذکره کې اچوله، هغې سترگې

پرانېستې او پرې کرې پرې کرې یې وویل: ((زه... خپل... خپل
خا... خا... خاوند ووهم...))
پولیسو، چې جبار ته هتکړی واچولې، د هوسی سترګې هم پټې
شوې.

۱۳۸۳

وروستی د بنمن

جمیل سترې او خولې خولې کوتې ته راننوت او اوږد پر خپل چپرکت وغځېد. خو شېبې وروسته یې، چې ستریا ووته، پر هغه ټوپک یې، چې ده ته پر مخامخ دېوال څرېدلې و، سترګې وګنډلې. ټوپک ته په کتو کتو په ژور سوچ کې لاهو شو. شېبه په شېبه یې د څېرې رنګ بدلېده رابدلېده او سترګې یې تګې سړې واوښتې. له ډېر غصه خولې پرې راماتې شوې. غاښونه یې سره کېکاږل او په یوه ټوپ له ځایه راپاڅېد، دېوال ته ورنږدې شو، ټوپک ته یې لاس وراوږد کړ، خو پښه نیولې شو: ((نه، نه! که داسې وکړم لکه، چې خپل ځان مې برباد کړی وي. نه، نه داسې نه کوم.))

بېرته پر خپل چپرکت کېناست. لاسونه یې سره ومروړل. اخوا دېخوا یې وکتل. ساړه ساړه اسویلي یې وکښل. له چپرکته راپاڅېد، په کوټه کې په قدم وهلو بوخت شو. د کوتې تر ښه غزاو پل کولو وروسته د کوتې پر غولي نیم ګونډه کېناست، نیم نظریې ټوپک ته وکتل. بیا

قهرجن شو، وجود یې ورپېد، خولې پرې راغلې، په ډېر غضب را ولاړ شو، ټوپک یې راواخیست او ږې ته یې کړ. د وره پر خوا رهي شو. له وره یې لا پل دباندې نه و ایښی، چې بېرته راوگرځېد او ښه شېبه بیا اخواد پخوا په کوټه کې وگرځېد. چې ښه ستړی شو، خپل چیرکت ته راغی، ټوپک یې پر خپلو زنگونو کېښود او په ځیر ځیر یې ورته وکتل. ټوپک ته په کتلو کتلو یې د تېرو وختونو یادونه وریه زړه شول. هغه وخت وریه یاد شو، چې د لومړي ځل لپاره یې ټوپک ته لاس کړی و.

دی نوی له مهاجرته راستون شوی او په کلي کې د کار په لټه کې و، خو نه په کلي کې کوم کار ورته پیدا شو او نه په ښار کې. تمامه ورځ به د کلي په کوڅو کې خوشي سرگردان گرځېده. په ټول کلي کې یې د کوڅه ډب لقب گټلی و. خپلې کورنۍ او خپلوانو به ورته پېغورونه کول، چې د کار روزگار سړی نه دی او دومره نه شي کړای، چې حتی ځان ته یوه گوله ډوډۍ پیدا کړي. دې خبرو هغه سخت ځوراوه، خو څه چاره، دا ټولې خبرې یې په سره سینه زغملې.

یوه ورځ، چې نور ډېر په تنگ شو، له ځان سره یې هوډ وکړ، چې کلی پرېږدي او بېرته پردېسۍ ته مخه وکړي. له کلي د وتو په ورځ، په لاره کې یې خپل یو ملگری ولید. ملگری یې ورته وویل: ((لېونی یې څه! چې بېرته ځې، دلته خو کارونه کم نه دي.))

ده بې واره ځنې وپوښتل: ((کوم کارونه، زه خود کار په لټه له پښو
وغورځېدم.))
ملګري يې ځواب ورکړ: ((ته سبا زموږ دېرې ته راشه، زه او ته چېرې
ځو، خو ګوره، چې اګر مګر دې بیا په کې نه وي.))
جمیل ورته وویل: ((هر کار، چې وي کوم يې، مقصد، چې له
پېغورونو خلاص شم.))
په سبا جمیل او دهغه ملګری دواړه د کلي د یوه قوماندان کور ته
ورغلل. په خبرو خبرو کې قوماندان جمیل ته وویل: ((ټوپک درکوم،
خو کار درنه غواړم.))
جمیل د ټوپک د نوم په اورېدو ولرزېد، خو له لږ سوچ وروسته يې له
قوماندان سره ((هو)) وکړه. قوماندان ورته ټوپک ورکړ او د وتلو په
وخت کې يې څو روپۍ هم ورته ونبولې. جمیل ټوپک په اوږې خوښ
او خوشاله خپل کور ته راغی. د شپې يې له خپلې کورنۍ سره خبرې
وکړې او ويې ویل، چې سر له سبا تريوې میاشتې به کور ته نه راځي.
کورنۍ يې که څه هم خوښه ورنه کړه، خو ده د هغوی پېغورونه ورته
یاد کړل او سهار د وخته بې له دې، چې له چا سره خدای پاماني وکړي
له کوره ووت.

ده ډېر وخت له هغه قوماندان سره تېر کړ. ډېر جنګونه يې ورته وکړل او
ډېر امتیازونه يې ترې واخیستل. ورځ په ورځ قوماندان ته نږدې کېده
او دهغه اعتبار يې تر لاسه کاوه. تردې، چې دهغه مرستیال شو. تر

مرستیالی شو ورځې وروسته ده او قوماندان ترمنځ لانجه پیدا شوه. ده قوماندان او د هغه ساتونکي بې وسلې کړل او پخپله قوماندان شو. خو ورځې وروسته قوماندان پرده د یوې لویې لارې په اوږدو کې ډزې وکړې او دی پر چپه پنبه ولګېد.

د دې پېښې په یادېدو هغه ټکان وخوړ، خپله پایڅه یې پورته کړه، هغه ټپ ته یې په ځیر وکتل او له ځانه سره یې وویل: ((خیر! هغه که په پنبه ټپ راکړ، ما له ژونده خلاص کړ.))

له دې خبرې سره یې ټوپک راپورته او مچ یې کړ: ((ټوله مېړانه ستا وه، که نه ډک زړه به پاتې وم. زما ټول نوم و نښان ستا له برکته دی. زه نوڅه وم؟))

خو لکه، چې پر خپلو دې خبرو پښېمانه شوی وي، ټوپک یې په بېړه پر ځمکه وغورځاوه: ((نه، نه! ته مېړنی نه یې، ته یوازې مرګونه کوې. وژونکي مېړني نه وي، تا که شتمني او نوم و نښان راکړی، له نورو دې پردی کړی یم، ته پر سر نه پر ځمکه ښه یې.))

جمیل د اوږدې شېبې لپاره په سوچ کې ډوب و او تر شونډو لاندې له ځانه سره غږېده. شېبه په شېبه یې حالت بدلېده او له خپل ځان سره په جنگ و. په همدې سوچونو کې یې پر ځمکه پروت ټوپک ته وکتل: ((نور نوزه لېونی کېږم!... څه وکړم?... له ټولو لرې او جلا،... دا څه ژوند دی?... اوس کرار کرار مې خپل ملګري هم پرېږدي، هسې نه سبا خالي

میدان ته پاتې شم. زه څه وکړم، نپوهېږم، زه لېونی کېږم... زه... زه لېونی...))

له دې خبرو سره جمیل ټوپک له ځمکې راپورته او خپلو سترګو ته رانږدې کړ: ((ستا یاري، د نورو دښمني ده. ستا دښمني یوازې په تاله منځه وړلای شم.))

جمیل ټوپک بېرته په دېوال ځوړند کړ او پر چپرکت اوږد وغځېد. سترګې یې پټې کړې او له ځانه سره لګیا شو: ((دا دښمني څنګه ختمه کړم، له خپل وروستي دښمن نه څنګه غچ واخلم، زه څه کولی شم... زه باید ځان له دې ماتې وژغورم، زه باید خپل وروستی دښمن ختم کړم، هو هغه باید ختم کړم، که نه هغه به ما ختم کړي.))

له دې خبرې سره جمیل یو دم له چپرکته راټوپ کړ، ټوپک یې راواخیست، خپلې اوږې ته یې کړ او په ډېر غضب له کوټې ووت.

په لاره کې بیا له ځانه سره لګیا شو: ((دا دښمن باید همدا نن، همدا شېبه ختم کړم. دې دښمن تر نورو ډېر په عذاب کړی يم.))

په همدې خبرو خبرو هغه د سیند غاړې ته ورسېد. له لرې یو سړی رابښکاره شو. نېغ د هغه پر خوا وروخوځېد. هغه ته، چې ورنږدې شو، ټوپک یې له اوږې رابښکته او ګټې یې راکش کړ. په لاره روان سړی وترهېد او منډه یې کړه. جمیل په خدا شو او د وروستي دښمن په بیا بیا ویلو سره یې ټوپک دوه درې وارې پورته پورته وغورځاوه، بیا یې

خپلو سترګو ته نږدې ونيو او په غضب شو: ((خپل وروستی دښمن
ختموم، همدا شېبه یې ختموم.))
جمیل ټوپک له شپېلۍ نه په ښي لاس کې ونيو او په ټول قوت یې د
سیند منځ ته خطا کړ: ((خدای پامان دښمنه، خدای پامان.))

۱۳۷۴

سودا

هغه د غرغې مخې ته ودرېد، د خپلې خوبښې مجله یې د نورو مجلو له منځه راپورته کړه. د مجلې په وروستیو پاڼو کې یې خپله پاڼه واړوله. دم شېبه کې خولې پرې راماتې شوې، سوړ اسوېلی یې وکېښ، مجله یې په زوره د نورو مجلو پر سرگوزار کړه، ورو یې وویل: ((دروغ ده!))

هغه همدا سې پریشانه زماله غرغې نه لرې شو. پریشانی پسې واخیستم، وې مې هسې نه چې بیا رانه شي. د ده سودا مې نیکمرغه بلله. د هرې اوونۍ لومړۍ سودا ده کوله. د شنبې په سهار، چې به مې څنگه غره پرانیستله، دی به راپیدا شو او د پرتو مجلو په منځ کې به یې خپله مجله پیدا کړه، د خپلې خوبښې پاڼه به یې راواړوله، ژر ژر به یې ولوستله، لکه چې لیکل شوې کړښې خوند ورکوي، موسک به شو. د کرتۍ له جیبه به یې پیسې را وایستلې او مجله به یې د بایسکل په کنجوغه کې کېښوده.

ما ته په تېرو پنځو شپږو کلونو کې دا معلومه شوې وه، چې هغه کومه پانه او کومې کرنې لولي. مجله مې راواخيسته، د اوونۍ د فال پانه مې راواړوله، ومې لوسته: ((د مرغومي میاشت: له چا سره، چې مینه لرې، په دې وروستیو کې ستا په نسبت بې علاقي شوې ده.))

۱۳۸۹/۵/۲

ویبلاګ

له یوې اوونۍ ورپسې وم، هره ورځ مې ترې پوښتل، چې زما نوی شعر دې لوستی که نه. خو چې و به یې ویل نه! چورت به مې ډېر خراب شو، خو وروسته به مې خپل زړه په دې دلاسا کاوه، چې ډېره بوخته ده، له سهاره ترمازیګره د دفتر له کاره نه اوزگارېږي، کله خپله یو څه لیکي او کله د نورو لیکنې سموي.

دفتر مو خورا لوی دی، مېزونه په کې داسې اېښودل شوي، چې زموږ یو بل ته شا وي. کله کله په غلا غلا ورگورم، هغه په کار بوخته وي، د هغې دغه بوختیا ما ته یو تسل شي. ډېر ځله ځیر شوی یم، چې زما له کتو سره هغه هم غلچکۍ راگوري او گواکې راته وایي، چې درباندي پوهېږم.

نن همدا چې ورغلم، ورته مې وویل: ((نن به خامخا زما ویبلاګ گوري، نوي شعرونه او کیسې مې لیکلې دي.))
هغه موسکه شوه: ((نن یې خامخا لولم. کارونه مې کم دي.))

کمپیوټر ته مې کېناستم. خپل ویبلاګ مې پرانست. پرته له دې، چې څه په کې ولولم، هسې ورته کتل مې. یو نیم نظر به مې شاته په دې مینه کتل، چې ګوندې هغې به زما ویبلاګ پرانستی وي، خو هغه به لا هم په څه لیکلو لګیا وه. دې کې د دفتر د داخلي تلفون د زنگ غږ اوچت شو. تلفون د هغې د مېز پر سر اېښودل شوی، غوږۍ یې جګه کړه: ((هو، شته، صحیح ده، زه ورته وایم.))

غوږۍ یې، چې کېښوده، راته ویې ویل: ((د بورډ میتینګ نیم ساعت وروسته دی.))

د میتینګ لپاره د تیاري په غم کې شوم. نیم ساعت پس، چې پاڅېدم هغې ته مې پام شو، چې ویبلاګ یې پرانیستی دی. مازیګر، چې له میتینګ نه راغلم، ټول کارکوونکي کورونو ته تللي وو. کمپیوټر ته کېناستم، ویبلاګ مې پرانست. د خپلو ټولو نویو لیکل شویو مطلبونو تر لاندې مې د نظرونو د لیکلو بکسونه پرانستل، پر زړه مې بې حسي راخوړه شوه، سره له دې، چې لوی ایرکنډیشن چالان و، خولې راباندې راغلې. ساه مې بنده بنده شوه، راولاړ شوم، د باندې ووتم، خو دقیقې د دفتر په حویلی کې ښکته پورته وګرځېدم. عجیبې خبرې مې زړه ته راتلې: ((اوس مې پروا نه لري، څو کی یې لوړه شوه، پر مایې نظر نه سوزي، پخوا به هره ورځ پخپله زما ویبلاګ ته راتله او پر زړو مطلبونو به یې بیا بیا یو څه لیکل.))

خو ژر پر خپلې دې خبرې پښیمانه شوم: ((ترپخوا خويي اوس کارونه زیات شوي، پخوا خويي د دوه درې پاڼو د لیکلو مسوولیت درلود، اوس خو باید ټوله مجله وگوري او ایډیت یې کړي، اخر دا خوزیات کار دی، سترې کېږي.))

د فتر ته ننوتم، کمپیوټر مې بند کړ. بیګ مې راواخیست. له دفتر نه ووتم، موټر ته د ختلو په وخت کې، څه راپه یاد شول، بېرته راوگرځېدم. په بېړه مې کمپیوټر روښانه کړ. د خپل ویبلاګ مدیریت پاڼه مې خلاصه کړه، یو مخ د خصوصي نظرونو برخې ته ورغلم. لومړی نظر د هغې و: ((کیسې دې خوږې شوې، خود دفتر خبرې دې ډېرې کړې دي، هسې نه، چې کومه بې گناه همکاره دې بله ورځ په کیسو کې غورځولې وي. خدای دې پرده وکړه!!))

۱۳۸۹/۵/۱۰

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library